STJERNEN

138. ÅRGANG NUMMER 12 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE DECEMBER 1989

December 1989
138. årgang
Nummer 12

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Kunstnerisk leder: M. Masato Kawasaki
Layout og design: Sharri Cook

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42187727

© 1989 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

The STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 85,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8912 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

1 Julehilsen fra det Første Præsidentskab
2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:
„Se til, at du ikke siger det til nogen!", *Præsident Thomas S. Monson*
8 „Vi tilføjer vort vidnesbyrd", *Generalautoriteter*
15 BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB:
Tempelværdighed
16 Fred midt i krigen, *Robert K. Hillman*
18 „Med visdom og orden", *Ældste Dallin H. Oaks*
24 MORMONBUDSKAB:
Glæd jer
25 Ikke et almindeligt barn, *Barbara B. Smith*
28 Jul med profeten Joseph, *Larry C. Porter*
38 En spurv i Tabernaklet, *Ronald D. John*
46 „Jeg mødte engang en profet", *Carla Sansom*

ISÆR FOR UNGE

34 SPØRGSMÅL OG SVAR:
Samvær med venner, der ikke er medlemmer af Kirken
40 UNGE PIGERS FØDSELSDAGSFEST:
En udfordring til at nå langt
„Vi elsker jer", *Præsident Ezra Taft Benson*
„Sta for sandhed og ret", *Ardeth G. Kapp*
45 Min første dør, *Robert F. Jex*
49 Et meget vigtigt skriftsted, *Elizabeth Cottrell*

Børnestjernen

2 En ny stjerne, *Dora D. Flack*
5 Profeten Joseph Smiths tanker
6 FÆLLESTID:
Vidnesbyrd om Jesus Kristus, *Pat Graham*
8 BARE FOR SJOV:
Sammenligninger, *Rich Latta*
På jagt efter trekanter, *Ruth Iman*

På omslaget: „*De vise mænd tilbeder barnet*" (detalje). Quentin L. Massys, The Metropolitan Museum of Art, John Stewart Kennedy Fund, 1911.

JULEHILSEN FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Vi glæder os med jer over denne skønne årstid, hvor alle kristne fejrer vor Herre, Jesu Kristi fødsel.

Som nævnt i både Bibelen og Mormons Bog, viste de forjættede tegn sig på himmelen i denne hellige nat. I omegnen af Betlehem vogtede ydmyge hyrder deres hjord, og de var blandt de første til at høre om Frelserens fødsel. En engel sagde til dem: „‚Frygt ikke; thi jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!' . . . Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: ‚Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag' " (Lukas 2:10-14).

Vor mission i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er at udsøge de ydmyge og rene af hjertet, og forkynde „en stor glæde" for dem – Jesu Kristi evangelium. Hans evangelium er vort eneste håb om fred på jorden, og forståelse menneskene imellem. Må vi i denne juletid påny forpligte os til at efterleve evangeliet i vort hjem og være flittigere til at fortælle vore søskende overalt om evangeliet.

Vi vil gerne give udtryk for vor kærlighed og påskønnelse af hver eneste af jer og ønske jer og jeres kære en glædelig jul og et godt nytår fyldt med sundhed og lykke.

Det Første Præsidentskab

„SE TIL, AT DU IKKE SIGER DET TIL NOGEN!"

Kærlige tjenestegerninger, der udføres anonymt, kommer måske ikke til andre menneskers kundskab – men Gud kender gaven og giveren.

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i det Første Præsidentskab

For nogen tid siden, da jeg skulle besøge en patient på et hospital, gik jeg hen til receptionen for at finde ud af, hvor patienten lå. Hospitalet var, som næsten alle andre hospitaler i landet, igang med at blive udvidet. På væggen bag receptionsdamen hang en imponerende plade med tak til dem, der havde gjort udvidelsen mulig. Navnene på de givere, som havde skænket mere end 100000 dollars, stod præget med skråskrift på en messingplade for sig selv, og disse plader hang fra den store plade i funklende kæder.

Givernes navne var velkendte. Handels- og forretningsfolk, industrifyrster, professorer – ja, de var alle nævnt. Jeg var taknemmelig over deres gode vilje. Dernæst faldt mine øjne på en lille messingplade, der var anderledes – der stod ikke noget navn på. Et ord, kun et enkelt ord stod indgraveret på pladen: „Anonym". Jeg smilede og spekulerede på, hvem den unavngivne giver mon var. Han eller hun har helt sikkert følt en stille glæde, som ingen andre har kendt til.

Mine tanker gik tilbage i tiden – tilbage til det hellige land, tilbage til ham, som vi især mindes i denne juletid, tilbage til ham, som på et bjerg underviste sine disciple i den sande giverånd, da han gav rådet: „Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge mærke til jer . . . men når du giver almisse, så lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør" (Mattæus 6:1, 3).

Og som for uudsletteligt at indprente den praktiske anvendelse af denne hellige sandhed i folks sjæle, steg han ned fra bjerget med en stor skare efter sig. „Og se, en spedalsk kom, kastede sig ned for ham og sagde: ‚Herre! hvis du vil, kan du rense mig.' Og han rakte sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: ‚Jeg vil; bliv ren!' Da blev han straks renset for sin spedalskhed. Og Jesus sagde til ham: ‚Se til, at du ikke siger det til nogen'" (Mattæus 8:2-4).

Ordet *anonym* havde stor betydning dengang, og det har det stadig.

Da den store rutebåd *Lusitania* i 1915 sank ned i Atlanterhavet, gik mange mennesker ned med skibet. Mange af de heltegerninger, der blev udført af dem, der satte livet til, blev aldrig kendt. En mand, som gik ned med *Lusitania,* gav sin redningsvest til en kvinde, skønt han ikke kunne svømme et eneste tag. Det var i virkeligheden underordnet, at det var den amerikanske mangemillionær, Alfred Vanderbilt. Han gav ikke af sit verdslige gods, han ofrede sit liv. Som Emerson sagde: „Ringe og andre smykker er ikke gaver, men en dårlig erstatning for dem. Den eneste virkelige gave er når du giver noget af dig selv." („Gifts", *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson,* s. 286. Wm. H. Wise and Co., New York, 1929).

For nogle år siden fik et moderne jetfly problemer efter afgangen og styrtede ned i den iskolde Potomac-

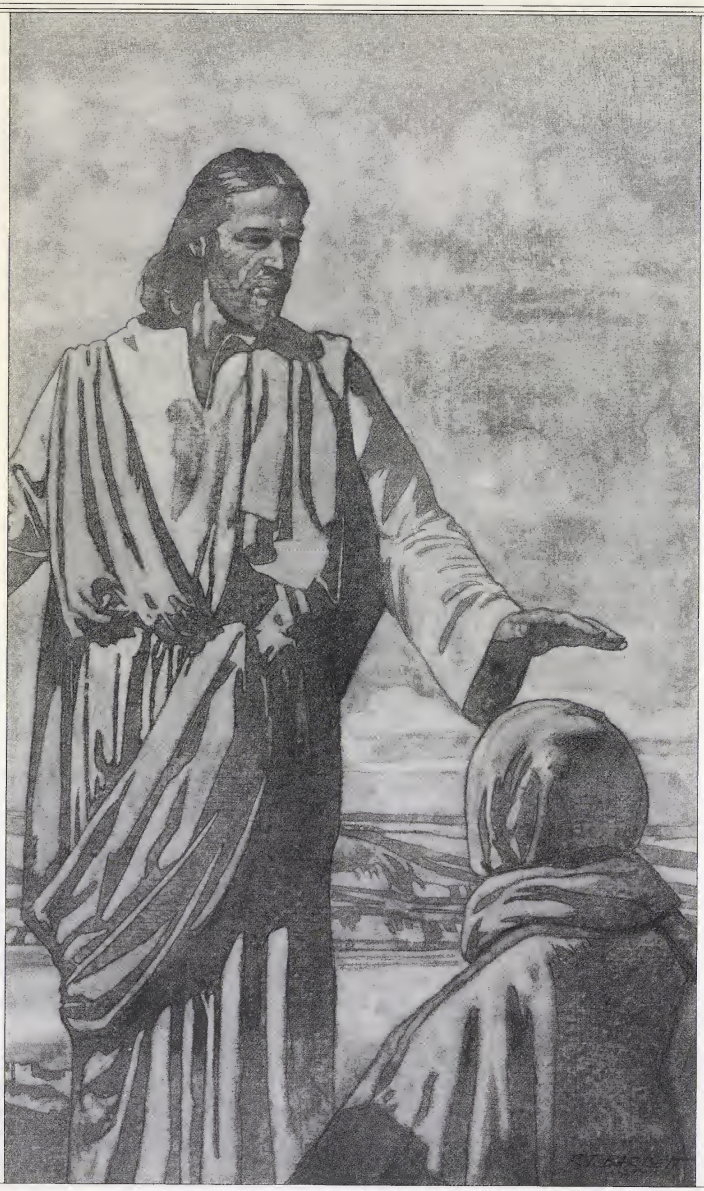

Robert T. Barrett

„Og se, en spedalsk kom, kastede sig ned for ham og sagde: ‚Herre! hvis du vil, kan du rense mig.' Og han rakte sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: ‚Jeg vil, bliv ren!' Da blev han straks renset for sin spedalskhed. Og Jesus siger til ham: ‚Se til, at du ikke siger det til nogen'" (Mattæus 8:2-4).

Da plejehjemsbeboeren, der sad i kørestol, klagede over, at hun frøs, tog den unge mand, der var ved at forberede nadveren, sin jakke af og lagde den om hendes skuldre.

flod i nærheden af Washington D. C. Den dag så man mange heltegerninger, og én af de mest dramatiske blev overværet af piloten i én af redningshelikopterne. Redningsrebet blev firet ned til én overlevende. I stedet for selv at gribe denne livgivende line bandt manden den om en anden, som så blev løftet op i sikkerhed. Rebet blev igen firet ned, og endnu én blev reddet. I alt blev 5 reddet op af det iskolde vand. Men den anonyme helt var ikke imellem. Hans navn kendes ikke, men „han forlod den livgivende luft og signerede med sin ære." (Stephen Spender: „I think continually of those" i *Masterpieces of Religious Verse*, s. 291. Edited by James Dalton Morrison. Harper and Brothers Publisher, New York).

Det er ikke kun ved at dø, man kan give den sande gave. Vi har i vor hverdag masser af muligheder for at vise lydighed over for Mesterens lære. Lad mig blot nævne tre eksempler:

1. En tidlig vintermorgen vækkede en far sine to sønner og hviskede til dem: „Drenge, det har sneet i nat. Tag jeres tøj på, så går vi ud og skovler sneen væk fra naboernes indkørsler, før det bliver lyst."

Det lille tremandshold, som var varmt klædt på og skjult af mørket, fjernede sneen fra flere indkørsler. Faderen havde kun givet drengene ét påbud. „Gør det stille, så finder de aldrig ud af, hvem der hjalp dem." Der har vi igen ordet *anonym*.

2. På et plejehjem for ældre mennesker var to unge mænd ved at forberede nadveren. Under forberedelsen udbrød én af beboerne, der sad i kørestol: „Jeg fryser." Uden et øjebliks tøven gik én af de unge mænd over til hende, tog sin jakke af og lagde den om damens skuldre, klappede hende kærligt på armen og gik tilbage til nadverbordet. De hellige symboler blev så velsignet og omdelt til de forsamlede beboere.

Efter mødet sagde jeg til den unge mand: „Det, du har gjort her i dag, vil jeg huske meget længe."

Han svarede: „Jeg var lidt bekymret for, om jeg nu også var passende påklædt til at velsigne nadveren uden min jakke."

Jeg svarede: „Aldrig har nogen været mere passende klædt på til en sådan lejlighed, end du var."

Det føltes som havde jeg en knude i maven. Jeg var bange for at give en lektie foran en højpræst.

Welden Andersen

Gruppen stod stille foran en stor, smuk bolig og hørte rundviseren sige til lægen McLean: „Her er dit hjem. Gå bare ind. Her er ingen sygdom, ingen død, sorg eller smerte, for dine gamle fjender er alle overvundet. Men alt det gode, du har gjort for andre, al den hjælp, du har givet, al den trøst, du har bragt, al den styrke og kærlighed, du har vist de lidende, findes

I sin drøm blev John Weightman ført op til den himmelske by. En rundviser tog imod ham og nogle andre, som han havde kendt i livet. Rundviseren fortalte, at han ville føre dem til deres himmelske hjem.

her, for alt det har vi bygget ind i denne bolig til dig." („The Mansion", s. 361-62).

En trofast ægtemand, som havde passet sin invalide hustru, blev vist ind i en smuk bolig, og det samme blev en mor, der tidligt havde mistet sin mand, men dog på enestående vis havde opdraget en børneflok, og på samme måde gik det en lam ung kvinde, som i 30 år havde ligget i sin seng – hjælpeløs, men ikke uden håb. For hende lykkedes det med et fantastisk mod aldrig at klage, men altid at indgyde dem, der kom hende nær, en smule af sin glæde og fred.

Nu blev John Weightman en smule utålmodig efter at se, hvilken bolig der ventede ham. Efterhånden som han og rundviseren gik videre, blev boligerne stadig

Marmorgravstenen var blevet pudset, ukrudtet var omhyggeligt blevet fjernet, og i deres sted var der plantet smukke blomster.

mindre. Til sidst stod de midt på en uanselig mark og så en hytte, der næppe var stor nok til, at en fårehyrde kunne finde ly i den. Rundviseren sagde: „Her er din bolig, John Weightman."

I desperation prøvede John Weightman at argumentere: „Har du ikke hørt, at jeg har bygget en skole, en hospitalsfløj . . . tre . . . kirker?"

„Vent lidt," sagde rundviseren, . . . „Det var ikke dårligt gjort. Men de blev alle opført og brugt til at fremme John Weightmans navn og hjem i verden . . . Sandelig, du har fået din belønning for det. Skal du have betaling to gange?"

En noget bedrøvet, men klogere John Weightman sagde mere stilfærdigt: „Hvad er det da, der tæller her?"

Og svaret lød: „Kun det, der gives i oprigtighed. Kun det gode, der udføres i kærlighed. Kun de planer, hvor tanken om andres velfærd er hovedtanken. Kun det arbejde, hvor offeret er større end belønningen. Kun de gaver, hvor giveren glemmer sig selv." („The Mansion", s. 364-68).

John Weightman blev vækket af uret, der slog syv. Han havde sovet hele natten. Det viste sig, at han stadig havde et liv at leve, kærlighed og gaver at dele ud af. Lad os huske at –

En klokke er ingen klokke,
før du bruger den,
en sang er ingen sang,
før du synger den,
og kærligheden i dit hjerte
er der ikke, for at blive dér.
Kærlighed er ikke kærlighed,
før du deler den.
(Richard Rodgers and Oscar Hammerstein 2nd. „Sixteen Going on Seventeen").

Må denne sandhed lede os i vort liv. Må vi se op og gå fremad i vor Guds og vor næstes tjeneste. Og vender vi vores ører mod Galilæa, vil vi måske høre et ekko af Frelserens belæringer: „Vogt jer for at øve retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge mærke til jer" (Mattæus 6:1). „Lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør" (Mattæus 6:3). Og når vi gør noget godt: „Se da til, at du ikke siger det til nogen" (Mattæus 8:4). Så vil vore hjerter blive lettere, vort liv lysere og vor sjæl rigere.

Kærlige tjenestegerninger, der udføres anonymt, kommer måske ikke til menneskers kundskab – men Gud kender gaven og giveren. □

IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, som kunne fremhæves. Hvis du synes, kan du fremlægge disse punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Frelseren belærte om den sande ånd ved at give, da han gav dette råd: „Vogt jer for at øve retfærdighed . . . for at (menneskene) skal lægge mærke til jer" (Mattæus 6:1). Hvilken begivenhed gjorde så stort indtryk på Frelserens disciple, at de fik indprentet sandheden i denne lærdom?

2. Har vi mulighed for at anvende denne „hellige sandhed" i vor hverdag?

3. Skal vi udføre „heltegerninger i det stille" for at få en god „bolig" eller på grund af glæden ved at udføre dem?

4. Der er måske intet menneske, der kender til de anonyme, kærlige tjenestegerninger, men hvem ved, at de er udført?

„VI TILFØJER VORT VIDNESBYRD"

Levende profeter fortæller om deres vidnesbyrd om Mormons Bog.

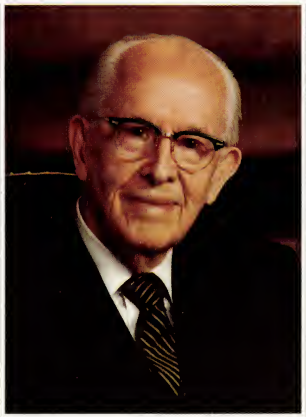

Præsident Ezra Taft Benson

Jeg har en vision om, at hele Kirken kommer Herren nærmere ved at efterleve Mormons Bogs forskrifter," sagde præsident Ezra Taft Benson ved oktoberkonferencen i 1988. „Jeg har virkelig en vision om at oversvømme jorden med Mormons Bog." (Stjernen, januar 1989, s. 4).

Præsident Benson er ikke alene om sin kærlighed til Mormons Bog. Den har han fælles med sine rådgivere i det Første Præsidentskab og medlemmerne af de Tolv Apostles Kvorum. Her følger nogle af deres udtalelser om den „mest korrekte bog".

Præsident Ezra Taft Benson: „Mormons Bog fører mennesker til Kristus på to fundamentale måder. For det første ved tydeligt og klart at fortælle om Kristus og hans evangelium. Den vidner om hans guddommelighed, om behovet for en Forløser og det nødvendige i, at vi sætter vor lid til ham. Den vidner om faldet og forsoningen og evangeliets første grundsætninger, og dermed også om nødvendigheden af at have et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og om en åndelig genfødsel. Den forkynder, at vi skal holde ud til enden i retfærdighed og leve moralsk helligt.

For det andet afslører Mormons Bog Kristi fjender. Den sætter en stopper for stridsspørgsmål og falske lærdomme (se 2 Nephi 3:12). Den styrker Kristi ydmyge tilhængere mod den ondes anslag, planer og lærdomme i vor tid. De former for frafald, som omtales i Mormons Bog, ligner dem, vi oplever i dag.

Gud har, i sin uendelige forudvidenhed, inspireret udformningen af Mormons Bog således, at vi, i vor tid ved hjælp af den, kan gennemskue falske uddannelsesmæssige, politiske, religiøse og filosofiske begreber, og vide hvorledes vi skal bekæmpe dem." (Stjernen, maj 1988, s. 3).

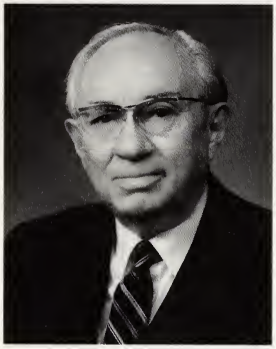

Præsident Gordon B. Hinckley:
„Kære søskende. Hvis der sker mirakler iblandt os, så er denne bog virkelig ét af dem. Vantro betvivler måske Joseph Smiths første åbenbaring og siger, at der ikke var nogen vidner, som kan bevise den. Kritikere gør måske grin med de guddommelige tilkendegivelser, som fandt sted i forbindelse med fremkomsten af dette værk, eftersom de var så uhåndgribelige, at de ikke kan bevises for dogmatikere, som om det, der er af Gud, skulle kunne forstås på anden vis end gennem Guds ånd. De tror måske ikke på vor teologi. Men de kan ikke i ærlighed forkaste Mormons Bog. Den findes. De kan føle på den. De kan læse den. De kan veje den i hånden og overveje dens indhold. De kan være vidner til dens indflydelse." (Conference Report, okt. 1959, s. 118).

Præsident Thomas S. Monson:
„For mange år siden stod jeg ved en ung mands sygeleje, mens han svævede mellem livet og det store hinsides. Han var far til to børn. Han tog min hånd i sin, så ind i mine øjne og spurgte bønfaldende: ‚Biskop, jeg ved, at jeg skal dø. Fortæl mig, hvad der sker med min ånd, når jeg dør.'

Jeg bad om himmelsk vejledning, før jeg forsøgte at svare. Min opmærksomhed blev rettet mod Mormons Bog, som lå på bordet ved siden af hans seng. Jeg holdt bogen i min hånd, og jeg vidner så sikkert, som jeg står her foran jer i dag, at bogen åbnede sig på det 40. kapitel i Alma. Jeg begyndte at læse højt:

‚Min søn, her er noget mere, som jeg gerne vil sige til dig; thi jeg ser, at dit sind er foruroliget med hensyn til de dødes opstandelse . . .

Angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme . . . bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

Og der sker det, at deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksaligheds tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg' (Alma 40:1, 11-12).

Min unge ven lukkede sine øjne, udtrykte en oprigtig tak og gled stille hen til det paradis, som vi havde talt om." (Den danske Stjerne, april 1982, s. 31).

Præsident Howard W. Hunter:
„Vi er allerede bekendt med styrken og kraften i de mange vidnesbyrd båret af de profeter, der har levet i den gamle verden, og som vi kan læse om i Bibelen. Vore gode nyheder er, at ordene fra de profeter, der levede i den nye verden, ikke alene giver os yderligere

indsigt i åndelige ting, men de giver os også et bekræftende vidnesbyrd, som støtter, og som er i overensstemmelse med det, vi allerede forstår fra vor læsning af Bibelen.

De, der ikke er så godt bekendt med Mormons Bog, men som alvorligt søger sandheden, vil finde, at den vil have en dybtgående indvirkning på deres liv, når de læser den. Den vil øge jeres kundskab om hvorledes Gud tager sig af mennesket og vil give jer et større ønske om at leve i harmoni med hans evangeliums lære. Den vil også give jer et stærkt vidnesbyrd om Jesus." (Den danske Stjerne, oktober 1983, s. 26).

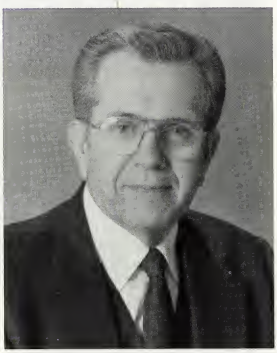

Ældste Boyd K. Packer: „Hverken missionærer eller medlemmer kan opfylde dette løfte (som gives i Moroni 10:4-5) – hverken apostlene eller Kirkens præsident kan opfylde dette løfte. Det er et personligt løfte om direkte åbenbaring, som du personligt får på betingelser, som er beskrevet i bogen. Når I har læst Mormons Bog, er I kvalificeret til at adspørge Herren, på den måde, han beskriver det i bogen om bogen er sand. Og så kan I modtage personlig åbenbaring på de betingelser, Gud har fastsat.

Jeg vidner om, at Mormons Bog er sand – den er endnu et vidne om Jesus Kristus. Jeg har læst Mormons Bog af et oprigtigt hjerte, som en ydmyg Guds tjener, og derpå har jeg adspurgt Herren. Jeg har modtaget denne åbenbaring." (Aprilkonferencen 1986, Stjernen, nr. 2 1986, s. 63).

Ældste Marvin J. Ashton: „En, der for nylig var blevet omvendt til Kirken, fortalte denne historie: ‚Jeg tilbragte de fleste af mine helt unge år på opdragelsesanstalter og i fængsel. Det var ikke så slemt at være der, for vi blev behandlet rigtig godt, og maden var god. Men det blev kedsommeligt, så når nogen havde noget at læse, seriehæfter, bøger, blade, eller hvad som helst, plejede vi at bytte vores mad for at låne dem. En dag så jeg en fyr sidde med en pæn, tyk bog. Jeg var klar over, at det ville tage lang tid at læse den, så jeg tilbød ham mine svinekoteletter, mine kartofler og i det hele taget alle hovedretter i en hel uge. Han accepterede tilbudet og lånte mig bogen. Da jeg læste den, blev jeg klar over, at jeg læste noget helt specielt og meget sandt. Den bog, som jeg havde ofret min mad for, hed Mormons Bog. Da jeg fik mulighed for det, opsøgte jeg missionærerne, forandrede mine levevaner, og nu er jeg i gang med at finde en ny levevej. Jeg elsker den bog, som jeg byttede min mad væk for at læse."
(Den danske Stjerne, oktober 1981, s. 38).

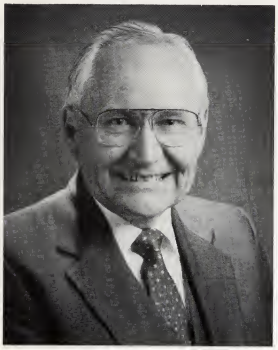

Ældste L. Tom Perry: „Mormons Bog (er en) storslået, gammel optegnelse, som giver os en særlig indsigt, som man får ved at studere rundt regnet et årtusinde af menneskehedens historie. Vi ser nationernes cyklus, når de søger retfærdigheden eller vender den ryggen. Vi ser det fællesskab, som opnås ved at tro på Gud og et ønske om at opbygge hans rige. Og vi ser spliden som opstår, når folk vender deres hjerte mod selviske ønsker for at behage kødet, og til rigdomme og verdsligt gods." (Aprilkonferencen 1987, Stjernen, juli 1987, s. 29).

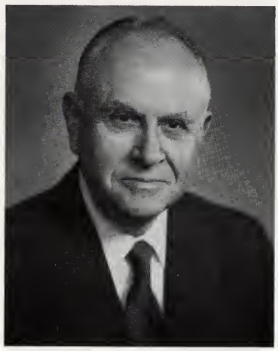

Ældste David B. Haight: „Mormons Bog fremkom ikke på grund af videbegær. Den er skrevet i en helt bestemt hensigt – en hensigt, som enhver, der læser den, kan fornemme. På titelbladet kan vi læse, at den er skrevet for at ‚overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk'. Bogens budskab er et vidnesbyrd om Kristus, og vi lærer her, at Gud elsker hele menneskeheden. Formålet med den er at få folk til at acceptere, at Jesus er Kristus. Bogen handler om den kendsgerning, at Kristus besøgte det gamle Amerika og om de lærdomme og befalinger, han gav folket med så stor tydelighed og kraft. Mormons Bog støtter Bibelens lærdomme om Frelseren, og den handler mere om Kristus end om noget andet. Her ser vi, at vor Frelser er menneskehedens Forløser og Forsoner, og der lægges overalt vægt på, at han er den centrale figur i Guds frelsesplan. Denne guddommelige optegnelse omvender folk til sit budskab samt til den kirke, som underviser i det." („Joseph Smith: The Prophet", *Brigham Young University 1985-86 Devotional and Fireside Speeches*, Provo, Utah: Brigham Young University, s. 96).

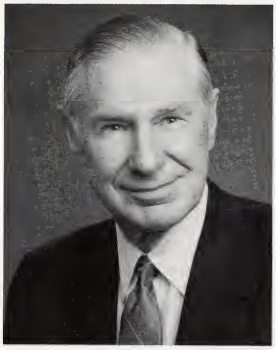

Ældste James E. Faust: „For nogen tid siden holdt jeg min mors favoritbog i mine hænder. Det var en gammel udslidt Mormons Bog. Næsten hver eneste side var understreget, og selv om hun havde passet godt på den, havde den nogle få sider med æselører, og omslaget var tyndslidt. Der var ingen, som behøvede at fortælle hende, at hun kunne komme nærmere Gud ved at læse Mormons Bog end ved at læse nogen anden bog. Det vidste hun allerede. Hun havde læst den, studeret den, bedt angående den, og hun havde undervist udfra den. Som ung mand holdt jeg hendes bog i mine hænder og forsøgte at se med

hendes øjne, de store sandheder i Mormons Bog, som hun så tit vidnede om, og som hun elskede så højt . . .

Mormons Bog gav imidlertid ikke sit store budskab til mig, uden at jeg anstrengte mig. Jeg spørger mig selv, hvorvidt man kan opnå en forståelse af denne storslåede bog uden gennem sindets enfold og et stærkt ønske i hjertet. Vi må ikke alene spørge om den er sand, men også gøre det i Jesu Kristi navn . . .

Jeg kan nu mere klart se gennem mine egne øjnes forståelse, hvad det var, min mor så i sin dyrebare slidte Mormons Bog. Jeg beder, at vi må leve på en sådan måde, at vi kan gøre os fortjent til at opnå et vidnesbyrd om Mormons Bogs store sandhed og efterleve den. Jeg vidner om, at vor religions slutsten sidder godt fast og bærer sandhedens vægt, mens denne sandhed bevæger sig hen over hele jorden." (Oktoberkonferencen 1983, Den danske Stjerne, april 1984, s. 13, 14, 17).

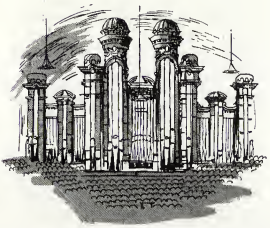

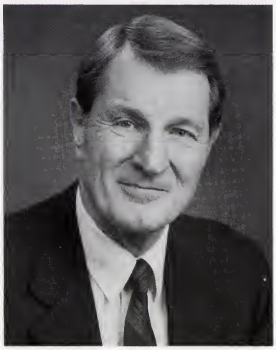

Ældste Neal A. Maxwell: „Teologi og skønhed forener sig igen og igen i de sider, som er blevet tilvejebragt gennem Joseph, som f. eks. da den opstandne Kristus viser sig på den vestlige halvkugle:

‚Og da (Jesus) havde sagt disse ord, knælede han også ned på jorden, og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke skrives . . .

Og ingen tunge kan udtale og intet menneske kan beskrive, og menneskehjertet heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os' (3 Nephi 17:15-17). Et seriøst studium af den velsignede Mormons Bog fører én ind i en vidunderlig verden af forviklinger og skønhed, ja, selv i bogens enkle, men magtfulde åndelige tema. Vi har fået det, som vi har mest behov for – alligevel tørster vi efter mere!" (Oktoberkonferencen 1983, Den danske Stjerne, april 1984, s. 94).

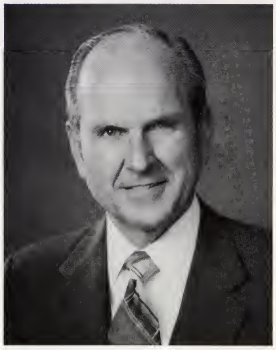

Ældste Russell M. Nelson: „Da jeg arbejdede for hæren i Walter Reed Army Medical Center i Washington D. C., kom to af mine lægekolleger, en mand og hans hustru, og spurte mig ud om mormonerne. Jeg gav dem lidt baggrundsinformationer og lånte dem min Mormons Bog. Omkring en uge efter afleverede de bogen til mig og sagde: ‚Tusind tak for lån.'

Jeg sagde: ‚Hvad mener I med – tusind tak for lån?' Jeg, som elsker denne bog så højt, syntes ikke, at deres svar var helt passende. ‚I har måske slet ikke læst den?' spurgte jeg. ‚Så vær venlig at tage den med igen, og læs den. Når I har læst den, vil jeg sætte stor pris på at vide, hvad I har fået ud af den.'

De tog imod bogen igen, for de vidste jo, at de kun lige havde bladet bogen igennem. Omkring tre uger efter kom de tilbage med bogen og sagde med tårer i øjnene: ‚Vi ved at denne bog er sand. Må vi høre noget mere?'

Så sagde jeg: ‚Nu ved jeg, at I

har læst bogen. Nu kan vi gå videre.' Da tiden var inde, blev de døbt.

Som endnu et vidne om Jesus Kristus, har Mormons Bog en stor overbevisende kraft. Der findes ingen anden forklaring på dens eksistens end den, profeten Joseph Smith gav".

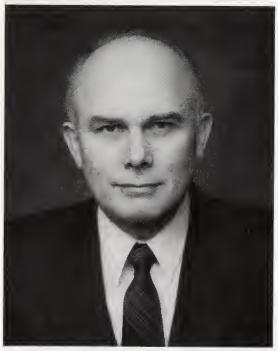

Ældste Dallin H. Oaks: „(Herren har erklæret), at Mormons Bog indeholder det evige evangeliums fylde mere tydeligt end nogen anden hellig skrift (se L&P 20:8-9; 27:5). I en tid, hvor mange sætter spørgsmålstegn ved Jesu Kristi guddommelighed eller tvivler på virkeligheden af hans forsoning og opstandelse, er budskabet fra endnu et vidne, nemlig Mormons Bog, langt mere nødvendigt end nogensinde før.

Præsident Ezra Taft Benson har igen og igen mindet os om, at Mormons Bog ‚er skrevet for vor tid,' og at den ‚er slutstenen, når vi vidner om Jesus Kristus'. (‚Mormons Bog, vor religions slutsten', *Stjernen*, januar 1987, s. 3-4). Jeg tror, at grunden til, at vor himmelske Fader har bedt sin profet lede os til et mere intensivt studium af Mormons Bog, er, at denne generation behøver dens budskab mere end nogen tidligere generation. Som præsident Benson har sagt, ‚(Mormons Bog) er . . . den mest udtømmende forklaring af læren om forsoningen', og ‚dens vidnesbyrd om Mesteren fremstår klart, uforfalsket og kraftfuldt'." (Oktoberkonferencen, Stjernen, januar 1989, s. 57).

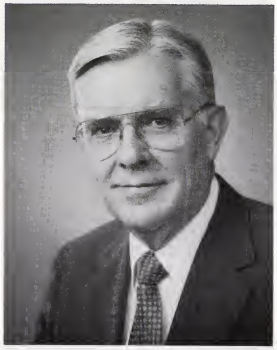

Ældste M. Russell Ballard: „Jeg ved, at Mormons Bog fremfor nogen anden bog er den største hjælpekilde, vi har til at kunne finde svarene på livets virkelige problemer. Jeg husker, da jeg som ung missionær i England besøgte en familie, der ikke var medlemmer. De sørgede dybt, fordi en spæd søn pludselig var død. Præsten i deres kirke havde fortalt dem, at deres søn var under evig fordømmelse, fordi han ikke nåede at blive døbt.

Da min kammerat og jeg nåede frem til dem og så, hvor frygtelig bedrøvet denne lille drengs mor var, så læste vi Moroni 8:8 for hende: ‚Lyt til Kristi ord, din Forløser, din Herre, din Gud. Se, jeg kom til verden, ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse; de raske har ikke brug for læge, men de, som er syge; men små børn er raske, thi de kan ikke begå synd; og Adams forbandelse er borttaget fra dem ved mig, så at den ikke har nogen magt over dem; og omskærelsens lov er afskaffet i mig.'

Da hun hørte disse ord, græd hun af lettelse, og hun fik fred midt i sin sorg.

Hvor ofte har de, som kæmper med virkelige problemer, ikke fundet fred, når de har læst Mormons Bog? Der er utallige eksempler på, hvordan der er strømmet åndelig vejledning fra denne bog. Min kærlighed til Mormons Bog øges bestandigt. Det er som om, at jeg får mere lys, hver gang jeg læser dens ord. Jeg elsker denne hellige og udsøgte bog."

Ældste Joseph B. Wirthlin: „Heldigvis blev jeg i en meget ung alder præsenteret for Mormons Bog. Mine forældre elskede denne bog, der var skrevet så guddommeligt, og de brugte den ofte i vort hjem, når de skulle forklare evangeliets principper på en måde, så alle i familien kunne forstå disse principper.

Jeg brugte min egen Mormons Bog hver dag, mens jeg var på mission. Denne hellige bog, som betød så meget for mig, var min stadige ledsager. I dag er bindet slidt og kanterne lasede. Når jeg ser i den for endnu engang at læse i den, så tænker jeg tilbage på nephiternes, lamaniternes og jarediternes profeter.

Hvilken fryd det var for mig at læse denne hellige bog første gang som teenager! Den kundskab, jeg samlede om dens uvurderlige, åndelige lærdomme, betyder endnu mere for mig i dag. Den vægt, som vor profet, seer og åbenbarer lægger på denne hellige bog, betyder, at den får endnu større betydning for mig.

Jeg håber ikke, at noget medlem af kirken vil undlade at læse denne hellige bog, for den giver os en mere gennemgribende kundskab om evangeliet."

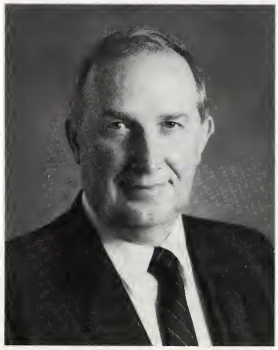

Ældste Richard G. Scott: „Ved indvielsen af templet i Mexico City, havde jeg én af disse sjældne oplevelser, som ændrer ens livskurs. Det hændte under det ottende indvielsesmøde, hvor der var mange mandlige og kvindelige ledere til stede fra Mexico og Centralamerika. Jeg blev uventet bedt om at tale. Jeg prøvede at videbringe det stærke indtryk, der rørte mit hjerte. Jeg talte om dem, der befinder sig bag sløret, som i opfyldelse af profetierne har tjent Gud, lidt og ofret meget for at danne den grundvold, som betyder, at vi kan indlede en ny æra for Guds værk.

Jeg gav udtryk for min fornemmelse af, at vi skulle bede til Gud for de tidligere profeter, som har fremstillet og beskyttet de hellige optegnelser til Mormons Bog. Jeg fornemmede deres bedrøvelse over at se os gå fra sted til sted med en uåbnet Mormons Bog under armen, eller se den stå i hjemmene og samle støv, fordi den ikke bliver læst, eller der ikke bliver mediteret over indholdet og det ikke bliver anvendt . . .

Mormons Bog indeholder budskaber, som Guddommen har anbragt i den for at vise, hvordan man kan korrigere indflydelsen af falske overleveringer, og hvordan man kan få del i livet i dets fylde. Af den kan vi lære, hvordan man løser de problemer og klarer de udfordringer, som vi står overfor i dag, og som Herren forudså. Han har i denne bog vist vejen til at rette de alvorlige fejltagelser, men denne vejledning har ingen værdi, dersom den blot opbevares i en uåbnet bog.

Jeg bar vidnesbyrd om, at det ikke er nok at sætte stor pris på Mormons Bog, ej heller at vidne om at den kommer fra Gud. Vi må kende dens sandheder, indføre dem i vor levevis og fortælle andre om dem. Jeg følte en overvældende kærlighed til de mennesker og et indtrængende ønske om at fatte værdien af Mormons Bog." (Oktoberkonferencen 1988, Stjernen, januar 1989, s. 64-65). □

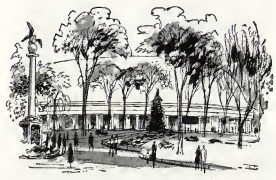

TEMPELVÆRDIGHED

Formål: At opmuntre søstrene til at holde sig værdige til at modtage tempelordinanserne og være med til at forløse de døde.

Herrens hus – står der uden på hvert eneste tempel. Inden for dets hellige mure kan Herren dvæle – bogstaveligt eller i ånden – og her kan han give åbenbaringer til sit folk.

I templet gives der instruktioner, indgås forpligtelser, ydes tjenestegerninger, og her kommer de hellige sammen. Det er det helligste sted på jorden. Det er her, vi kan få del i de mange ordinanser, som er nødvendige for at blive frelst. Under tempelbegavelsen og beseglingsordinanserne indgår vi hellige pagter med Herren og får løfter om evigt liv. I templet udfører vi også de frelsende ordinanser for de afdøde.

Uanset om vi har modtaget tempelordinanserne eller ej, så kan vi alle deltage i tempelarbejdet. Søstre, som endnu ikke har fået deres tempelbegavelse, kan være med til at gøre dåb for de døde. Enlige søstre kan modtage deres egen tempelbegavelse eller lægge planer om at modtage den engang i fremtiden. Søstre, der er gift, men som ikke er viet i templet, kan komme i templet, hvis deres biskop eller grenspræsident giver dem en tempelanbefaling, og hvis deres mand godkender det. De kan også opmuntre deres børn til at blive viet i templet. De, som allerede har modtaget tempelordinanserne, bør hver dag bestræbe sig på at ære de pagter, de har indgået.

Royce L. Bair

De mest indlysende måder, hvorpå vi kan deltage i tempelarbejdet, er ved at indsende navne og at gå i templet og modtage ordinanserne for de afdøde. Men som ældste Dallin H. Oaks fra De Tolvs Råd siger, er der også andre måder at deltage i arbejdet på. Wardets slægtshistoriske konsulenter, biblioteksassistenter på slægtshistoriske biblioteker samt de, der arbejder med uddragning og indskrivning af navne, er allesammen med i arbejdet for at forløse de døde (se ældste Oaks artikel: „Med visdom og orden" i dette nummer af *Stjernen*).

Hvis vi forbereder os ydmygt til vore tempelbesøg, så vil vi blive velsignet med stærke vidnesbyrd om, at vi inden for disse mure vil kunne føle Herrens ånd. De af os, som endnu ikke har modtaget tempelordinanserne, kan alligevel deltage i det hellige tempelarbejde gennem aktiviteter, som er forbundet med at forløse de døde, og ved at leve værdigt til at modtage tempelordinanserne engang i fremtiden. □

Forslag til besøgslærerinder

1. I eller den søster, I besøger, kan eventuelt fortælle om det at tage til templet (hvis I eller hun har været der) eller ved at forberede sig til det.

2. Bed kærligt den søster, I besøger, om at leve, så hun er værdig til en tempelanbefaling.

(Se *Familieaften – Idé- og håndbog*, s. 59-63, 103-107, 222-23, 259-60 og 261-62, kapitler, der har relation til ovenstående).

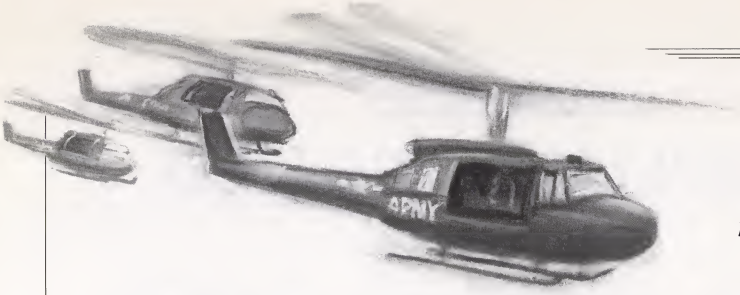

Aldrig i mit liv har nadverbrødet smagt mig så skønt, og vandet så rent, som det gjorde den dag, og aldrig har min sjæl hentet så meget styrke som ved denne ordinanse.

FRED MIDT I KRIGEN

Robert K. Hillman

Jeg havde tjent i den amerikanske hær i Vietnam i to år. Vietnam har to årstider – en varm og tør samt en varm og fugtig. Denne morgen var varm og fugtig, nøjagtigt som alle de foregående dage i de sidste mange uger. Jeg sad i en skyttegrav, alt for træt til at interessere mig for mudderet, der sivede ind i mine militærstøvler og det blodige vand, ved mine fødder. Sveden drev ned ad mig og gennemblødte min skjorte. Det var svært at få vejret i den ulidelige hede.

Jeg havde været på patrulje i tre uger. Nu ventede jeg og de af mine kammerater, som endnu var i live, på undsætning af en helikopter, der skulle bringe os tilbage til lejren, uden for kampzonen.

Jeg tænkte på, hvad der var sket de sidste par dage – på mine venner, der var døde, og på de smerter de, der ikke var døde måtte igennem, og på hvor træt jeg var af det hele. Vi havde patruljeret uafbrudt i ugevis, jagtet fjendtlige tropper om dagen, og om natten havde vi bedt til, at de ikke ville komme og lede efter os. Men det gjorde de altid.

Jeg krøb instinktivt dybere ned i skyttegraven, da en kugle hvinede over mit hoved. En fjendtlig snigskytte var begyndt at skyde, så det gjaldt om at være forsigtig. Vore vagter gennemsøgte junglen, men de havde endnu ikke opdaget, hvor skuddene kom fra.

Luften fyldtes af brølet fra helikopterne, og tre af dem landede ti meter bagved mig. Helikopternes maskingeværer åbnede ild for at holde fjenden stangen. Der kom nu friske tropper som erstatning for os. Soldaterne kravlede ud af helikopterne og forsvandt i skyttegraven, mens vore sårede blev bragt ombord. Hele udskiftningen varede kun nogle få sekunder, hvorpå helikopterne lettede og var væk. Den næste maskine skulle hente os. „Det varer kun et lille øjeblik til," tænkte jeg ved mig selv, mens jeg forsøgte at beherske min lyst til at rejse mig og strække mine sovende ben.

Tavsheden blev kun brudt af dæmpede samtaler og et skud i ny og næ. Med ét blev jeg opmærksom på, at der var én, som fløjtede en kendt melodi. Hvad var det nu for en sang? Det var som om den dæmpede min frygt og lagde afstand til krigen. Jeg lyttede opmærksomt og kiggede mig omkring. Jeg fik øje på en soldat, som sad ca. en meter fra mig. Jeg kunne ikke se, hvad der stod på hans navneskilt. Han var fra det kompagni soldater, som lige var ankommet. Han fortsatte sin fløjten – og så genkendte jeg melodien – „Hav tak for profeten du sendte".

Jeg kravlede hurtigt hen til ham og spurgte, om han var sidste dages hellig og om han havde præstedømmet. Han sagde ja, og det var som om, at mit hjerte holdt op med at slå. Jeg havde ikke været i kontakt med noget kirkemedlem, siden jeg var til møde i Saigon gren flere måneder tidligere. Jeg spurgte, om han var værdig til at velsigne nadveren, og det svarede han ja til.

Det var sabbat. Det var kun fordi, jeg havde et ur, der viste dag og dato, at jeg vidste, hvad dag det var. Jeg havde hærens ration af kiks og en dunk vand, så jeg spurgte, om han ville hjælpe mig med at velsigne nadveren. Han nikkede, og vi kravlede op af skyttegraven – uden for de andre soldaters synsvinkel – og ind mellem det høje græs og bambusstokkene.

Jeg trak min lommeudgave af *Evangeliets Principper* frem, som min biskop havde givet mig, da jeg blev indkaldt. Jeg brugte min hjelm som bord, og den anden soldat trak et rent, hvidt lommetørklæde frem, som vi brugte som nadverdug. Jeg knælede ned i mudderet sammen med min nye kammerat, pakkede kiksene ud, brød dem og velsignede dem. Mens jeg bad, holdt han øje med junglen og holdt sit gevær i beredskab. Vi betjente hinanden. Så lagde han sit gevær, tog dunken

Scott Snow

med vand og velsignede det, mens jeg holdt vagt over ham.

Aldrig i mit liv har nadverbrødet smagt mig så skønt, og vandet så rent, som det gjorde den dag, og aldrig har min sjæl hentet så meget styrke som ved denne ordinanse. Vi gav hinanden hånden, hvorpå vi hurtigt kravlede i stilling i skyttegraven. Umiddelbart efter fyldtes luften atter af støjen fra helikopterne, og jeg rejste mig og løb afsted til opsamlingsstedet sammen med mine kammerater. Jeg vendte mig og så mig tilbage, min frygt havde forladt mig. Min bror i evangeliet smilede og vinkede til mig. Jeg kravlede ombord i helikopteren og væk var vi.

Jeg fik aldrig at vide, hvad soldaten hed, og han fik heller ikke mit navn, men i dette korte øjeblik knyttedes et evigt bånd. Et medlem af Kirken havde frelst min sjæl fra krigens rædsler og fortvivlelse. Da jeg deltog i nadveren ude i junglen, kom jeg Herren nærmere, end jeg nogensinde før havde været det.

Vi fandt fred gennem en af evangeliets ordinanser. □

Robert K. Hillman tilhører Citrus Heights 8. ward, Citrus Heights stav, Californien

„MED VISDOM OG ORDEN"

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolvs Råd

Der er meget vi kan gøre i templet og indenfor slægtsforskning for at bistå med at forløse de døde. Det er altsammen udtryk for vores trofasthed som Kristi disciple.

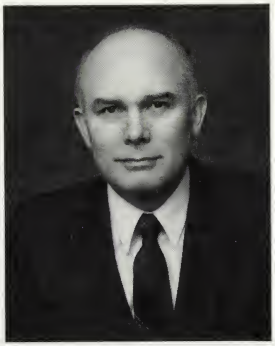

Dallin H. Oaks

Gud Herren sagde til Moses, at hans gerning og herlighed er „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Mennesket er sikret udødelighed gennem Jesu Kristi forsoning og opstandelse. Vi har hver især det privilegium, at vi kan være med i arbejdet med at bibringe mennesket evigt liv. Det er Kirkens mission.

Arbejdet med at udføre Kirkens mission, er organiseret i tre områder: Forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde. Som vi ved, griber disse tre områder ind i hinanden og er uadskillelige.

Jeg vil gerne foreslå nogle generelle principper der bør opmuntre alle sidste dages hellige til selv at modtage ordinanserne, og sørge for at deres forfædre også kan modtage de evige ordinanser. I denne Kirke udfører vi slægtsforskning for, at levende og afdøde modtager de frelsende ordinanser, fordi „vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger (ordinanser)" (3. Trosartikel).

Det første princip er, at vort arbejde for at fremme tempel- og slægtshistorisk arbejde må være et arbejde, der udføres for Herren, uden at hans børn får dårlig samvittighed, fordi de ikke får det udført inden for en bestemt tidsramme. Medlemmerne i denne Kirke lever under mange forskellige forhold med hensyn til alder, helbred, uddannelse, bopæl, familieansvar, økonomiske forhold, adgang til registre og biblioteker og mange andre ting. Hvis vi opfordrer medlemmerne til at udføre dette arbejde, uden at tage hensyn til den enkeltes forhold, så opnår vi måske snarere at give dem dårlig samvittighed end at fremme arbejdet.

Det andet princip er, at vi må forstå, at i arbejdet med at forløse de døde er der mange opgaver, der skal udføres, samt at alle medlemmer bør deltage i arbejdet

Nancy Crookston

ved bønsomt at udvælge sig de opgaver, der passer bedst ind i deres personlige forhold på det givne tidspunkt. Dette valg bør træffes under Herrens Ånds indflydelse og under præstedømmeledernes vejledning, da det er dem, der udsteder kaldelser og leder den del af arbejdet, som administreres af Kirken. Det er ikke vor opgave at tvinge alle til at gøre alt, men at opmuntre alle til at gøre *noget*.

Der er mange forskellige ting vore medlemmer kan hjælpe med til at gøre i templet eller ved slægtshistorisk arbejde for at forløse de døde. Noget af det sker gennem kaldelser, andet gøres personligt. Det er altsammen udtryk for vor trofasthed som Kristi disciple, og det er en mulighed for at ofre sig og at yde tjeneste.

Det første, vi tænker på, er indsendelsen af navne samt at tage til templet for at udføre stedfortrædende ordinanser for de afdøde. Men der er langt mere at gøre i forbindelse med dette arbejde. Der er wardskonsulenter for slægtshistorie, missionærer i arkiverne, medlemmer, der hjælper med optagelse af mikrofilm, eller som arbejder på biblioteker eller med at uddrage og indskrive navne i uddragningsprogrammet. Der er tempelmissionærer, medlemmer, der arbejder med ordinanser, eller som er sekretærer og receptionister. Der er også medlemmer, som i det stille virker bag scenen i templets køkkener, på vaskerier eller med børnepasning. Bag ved det hele står familie og venner, som støtter og opmuntrer. Den ung pige, der er babysitter, og det ægtepar, som tilbyder natlogi for folk, der skal i templet, skal fx vide, at de også yder et vigtigt bidrag i tempelarbejdet.

Noget af det vigtigste tempel- og slægtsarbejde gøres i hjemmet. Jeg tænker ikke kun på det vigtige arbejde med at føre slægtsoptegnelser ajour og det meget nødvendige arbejde med at få verificeret alle de beseglinger, der er foretaget. Derhjemme kan vi skrive mindebøger og samle billeder og data til mindebøgerne i vor familie. Vi kan samle og nedskrive de oplysninger, som vi kan få hos levende slægtninge. Vi kan skrive slægtshistorie og fortælle vore børn om den, så de kan lære af det.

Vi ved at noget af det største arbejde, vi nogensinde kan udføre, er det arbejde, der udføres inden for hjemmets fire vægge. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Familien er det mest effektive sted, at lære sine børn evigtvarende værdier." (Oktoberkonferencen 1982, Den danske Stjerne, april 1983, s. 115). Noget af det vigtigste, vi kan gøre for at udføre Kirkens mission, er det, som forældre gør for at undervise deres børn i lærdommene, samt når de ved forskrift og eksempel viser dem, hvordan man anvender evangeliets principper. Unge forældre, som opfylder deres ansvar, må ikke have dårlig samvittighed, hvis de ikke får indsendt så mange familiegruppeskemaer eller kommer i templet så ofte som deres forældre, der er pensionerede.

Nogle medlemmer synes måske ikke, at de gør noget for at udføre Kirkens mission, selv om de i virkeligheden gør det. En sådan dårlig samvittighed kommer ikke af en utilstrækkelig indsats, men af et utilstrækkeligt perspektiv. En mor med flere små børn arbejder f.eks. indenfor alle tre aspekter af Kirkens mission når hun hjælper sine børn til at forberede sig til at tage på mission, når hun lærer dem at vise ærbødighed for templet og forbereder dem til at indgå pagter i templet, og når hun viser dem, hvordan man bestræber sig på at fuldkommengøre sig.

Det tredje princip er, at det ville være ønskværdigt, om alle Kirkens medlemmer ikke kun betragtede arbejdet med evangeliets forkyndelse, de helliges fuldkommengørelse og de dødes forløsning som Kirkens mission, men også som en personlig opgave. Ethvert med-

lem bør have en løbende aktivitet i gang på hvert af disse områder i sit helt personlige arbejde uden at overskride, hvad der vil være klogt under deres nuværende omstændigheder og de midler, der er til rådighed.

Kirkens tre missioner overlapper hinanden, og de er uadskillelige. Et medlem, der inviterer en anden med i templet, er med til at fuldkommengøre de hellige, såvel som til at forløse de døde. Alle, som tager til templet, bliver styrket ved at være sammen med andre hellige samt af Ånden i Herrens hus. Voksne medlemmer bør opfordres til at modtage deres tempelordinanser og holde de pagter, som de har indgået i templet. Unge mennesker skal opmuntres til at forberede sig på at drage på mission og blive viet i templet.

Hvor meget forventes der?

Med hensyn til, hvor meget, og hvad hvert enkelt medlem kan gøre udover sin kaldelse i Kirken, må vi lade os vejlede af kong Benjamins storslåede tale. Da han havde lært sit folk, hvad de skulle gøre for at „vandre uden skyld for Gud" (Mosiah 4:26) blandt andet ved at hjælpe de fattige, sluttede han: „Og se til, at alt det gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til" (Mosiah 4:27). Det var ligesom, da profeten Joseph Smith kæmpede med modgang under oversættelsen af Mormons Bog, da sagde Herren til ham: „Gå ikke hurtigere frem og arbejd ikke mere på oversættelsen, end dine kræfter og evner tillader dig, men vær flittig til enden" (L&P 10:4).

Lederne bør lade sig vejlede af disse inspirerede ord og opfordre medlemmerne til at afgøre, hvilket arbejde de kan udføre i templet og ved deres slægtshistorie „med visdom og orden", i henhold til Åndens tilskyndelser og deres „kræfter og evner". På den måde vil arbejdet går fremad, hvis vi er „flittige til enden". Listen over måder, hvorpå arbejdet kan fremmes, er lang, og resultaterne, der kan opnås ved at Kirkens medlemmer udfører en bred vifte af forskellige aktiviteter, er vidtrækkende.

Når vi tilrettelægger vort personlige arbejde i templet og indenfor slægtsforskning er det ikke nok, at vi ser det ikke alene i et bredt perspektiv, vi må også betragte det som et arbejde, der varer hele livet. Hvor meget tid og hvor mange midler vi bruger på at udføre Kirkens mission – det, vi kan og skal gøre på bestemte tidspunkter i vort liv – vil variere efter de skiftende forhold. Hvor meget tid vi bruger på hvert enkelt område, vil også være forskelligt.

Alt har sin stund

Vi kender allesammen det vise skriftsted, der siger, at „alt har sin stund og hver ting under himmelen sin tid . . . tid til at søge og tid til at miste, tid til at gemme og tid til at bortkaste" (Prædikerens Bog 3:1, 6). Ledere bør undervise i denne sandhed og anvende den, når de skal træffe deres beslutninger som ledere.

De stillinger, vi har i Kirken på forskellige tidspunkter, har stor indflydelse på, hvor vi bruger vore kræfter for at fremme Kirkens mission. Fuldtidsmissionærer ofrer for eksempel næsten hele deres opmærksomhed på opgaverne i deres mission. Det er passende for en tid, og derpå bør der ske en ændring i balancen.

Da jeg studerede jura, boede vi 2200 km fra det nærmeste tempel. Vi havde ikke ret mange penge, og det var svært at få råd til at læse og forsørge små børn samtidig. Min kone og jeg tog til templet hver sommer, når vi var på besøg i Utah, men det var også det hele. Jeg er glad, fordi mine præstedømmeledere ikke gav mig dårlig samvittighed, fordi jeg ikke kom oftere i templet. Et par år senere arbejdede jeg i Washington D. C., og kunne frit benytte de fantastiske biblioteks

Vi skal danne familieorganisationer, tilrettelægge familieprojekter, berøre hjerter, bede bønner, tilegne os lærdomme, undervise børn, identificere levende og døde, indhente tempelanbefalinger, aflægge tempelbesøg, indgå pagter og modtage ordinanser.

muligheder dér. I løbet af det år, valgte jeg at bruge mine kræfter på at arbejde med slægtsforskning (udover med min stilling i Kirken). Da vi flyttede til en anden by, blev jeg kaldet som stavsmissionær, og da prioriterede jeg missionering før slægtsforskning.

Med visdom og orden

Princippet med at opfordre medlemmerne til under bøn at afgøre, hvad de kan gøre „med visdom og orden" i deres nuværende situation, er et vigtigt princip i Kirkens administration og med hensyn til personlig udvikling. En bestemt mængde opgaver bryder et vigtigt princip. De fleste af os har tidligere hørt, personer sige, at hvert enkelt medlem af et kvorum eller hjælpeforeningen skulle besøge templet et vist antal gange om måneden. De fleste af os har tidligere overværet, at en lokal leder har bedt hvert enkelt medlem af et ward bidrage med nøjagtigt det samme beløb, når der var et særligt behov. Ved pålæggelsen af sådanne opgaver eller ydelser, tages der ikke hensyn til de personlige forhold eller til ånden i frivillige ofre. Pålagte ydelser fratager enhver deres velsignelser ved frivilligt at ofre.

Kong Benjamin sagde *ikke* „Alt skal gøres efter en matematisk udregning, selv om det kræves, at nogle medlemmer skal løbe hurtigere end de har styrke til" (se Mosiah 4:27). Profeten Joseph Smith sagde *ikke*: „Jeg lærer dem de rette principper og pålægger dem derpå en bestemt opgave." (*Journal of Discourses*, 10:57-58).

Vi skal kort og godt forstå at anvende følgende principper:

(1) Alt skal gøres med visdom og orden. Vi må erkende, at vore medlemmer lever under mange forskellige forhold. Det skal vi tænke på og samtidig fremme Kirkens mission på en sådan måde, at vi kan få udført Herrens arbejde, uden at give hans børn dårlig samvittighed.

(2) Alt har sin stund og hver ting under himmelen sin tid. Der er mange opgaver at udføre i templet og i det slægtshistoriske arbejde. Vi må opfordre vore medlemmer til under bøn at vælge det, de kan gøre under deres særlige forhold og i betragtning af deres kaldelse i Kirken, ved at være „flittige til enden."

(3) Ethvert medlem må betragte de tre områder af Kirkens mission – evangeliets forkyndelse, de helliges fuldkommengørelse, de dødes forløsning – som en livslang, personlig opgave og et privilegium. Vi skal hver især bedømme, hvad vi kan gøre fra tid til anden, alt efter vor situation, evner og midler, således som Herrens ånd inspirerer os, og som præstedømmelederne vejleder til det.

Vi skal danne familieorganisationer, tilrettelægge familieprojekter, berøre hjerter, bede bønner, tilegne os lærdomme, undervise børn, identificere levende og døde, indhente tempelanbefalinger, aflægge tempelbesøg, indgå pagter og modtage ordinanser.

Når vi udfører vore ansvar for at undervise, og vore søskende ser, hvordan de kan hjælpe med at bringe evigt liv til mennesket, så vil vi allesammen blive velsignet. For det er Hans gerning og herlighed. □

GLÆD JER

MED MIG; THI JEG HAR FUNDET MIT FÅR,
SOM JEG HAVDE MISTET
(Lukas 15:6)

NÅR ÉN, DER GIK VILD, ER FUNDET, SÅ SKAL VI MODTAGE HAM MED GLÆDE. FOR HAVDE VI IKKE DEN GODE HYRDE, SÅ VILLE VI ALLE FARE VILD.
(Se 3 Nephi 18:31-32)

Maleri – „*Det vistede får*" af N. C. Wyeth. Reproduceret med tilladelse af Colby College Museum of Art.

ISBN 0107-2145

BØRNESTJERNEN

December 1989

„Og dette er evangeliet, glædesbudskabet, hvorom røsten fra himlen bar vidnesbyrd for os: At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed, for at alle . . . kunne blive frelst ved ham."

(LÆRE & PAGTER 76:40-42)

Jerry Harston

EN NY STJERNE

Dora D. Flack

Lamaniten Samuel var én af de profeter, som formanede det nephitiske folk til at omvende sig, og han profeterede om Frelserens fødsel. De, som troede på Samuel, blev forfulgt. Denne historie kunne godt være sket i Zarahemlas land kort før Frelserens fødsel. Du kan i Mormons Bog læse beretningen om Samuel (Helaman 13-15 og 3 Nephi 1).

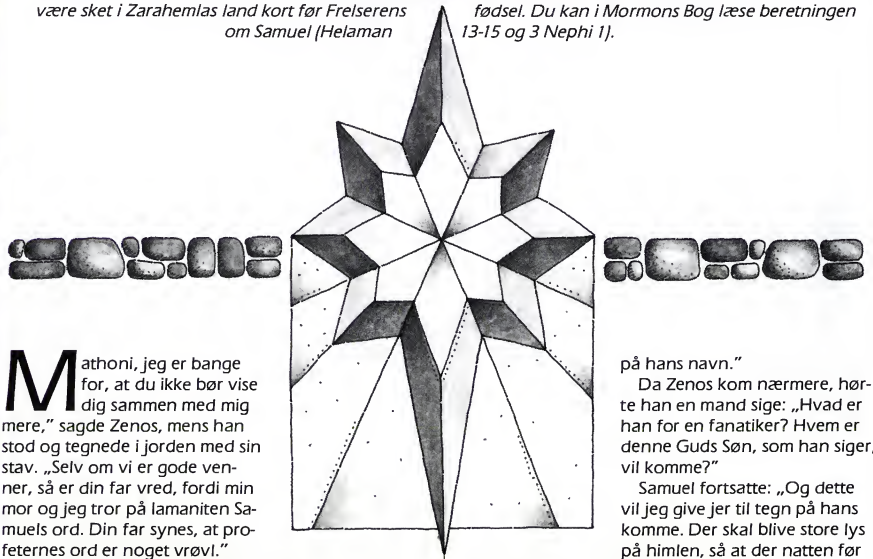

Mathoni, jeg er bange for, at du ikke bør vise dig sammen med mig mere," sagde Zenos, mens han stod og tegnede i jorden med sin stav. „Selv om vi er gode venner, så er din far vred, fordi min mor og jeg tror på lamaniten Samuels ord. Din far synes, at profeternes ord er noget vrøvl."

„Min far er vildledt af dem, der ikke tror," svarede Mathoni. Det er derfor, han bliver så vred, når han ved, at du og jeg er sammen.

„Når din far bliver klar over, at det er sandt, så kan vi være kammerater igen," sagde Zenos tankefuldt. „Nu må vi gå. Det er nu, Samuel skal tale fra bymuren."

„Farvel, ven," sagde Mathoni, da de to drenge gav hinanden hånden og deres veje skiltes.

Zenos skyndte sig hen til bymuren for at lytte til manden, som stod frygtløst på sit høje stade og gav sine belæringer. Der var allerede mange mennesker, som stod og lyttede, mens andre hånede profeten.

Samuels milde røst nåede Zenos ører: „Se," sagde han, „jeg giver jer et tegn; der vil gå endnu fem år, og da kommer Guds Søn for at forløse alle, som tror på hans navn."

Da Zenos kom nærmere, hørte han en mand sige: „Hvad er han for en fanatiker? Hvem er denne Guds Søn, som han siger, vil komme?"

Samuel fortsatte: „Og dette vil jeg give jer til tegn på hans komme. Der skal blive store lys på himlen, så at der natten før han kommer, ikke skal være mørke . . .

Derfor skal der blive én dag og en nat og en dag, som om det var én dag uden nat, og det skal være jer et tegn; thi I skal se solens opgang og nedgang; . . . og det skal være natten før hans fødsel.

Og se, der skal opgå en ny stjerne, en sådan, som I aldrig før har set."

Pludselig så Zenos en mand i nærheden samle en stor sten op. Profeten var et godt mål at sigte efter. Der rejste sig en larm af vrede stemmer, mens sten og pile susede gennem luften. Zenos iagttog forbløffet Samuel, som fortsatte med at profetere. Der var intet, som rørte ham.

„Så vist som Herren lever, skal disse ting ske, siger Herren. Amen." Dermed sluttede Samuel sin tale.

Aldrig så snart havde Samuel afsluttet sin tale, før Mathonis far kom løbende op ad trinene på muren

og råbte: „Grib ham! Bind ham! Væk med ham!" Andre i folkemængden sluttede sig til ham og fo'r op ad trinene.

Men Samuel kravlede ned på den anden side af muren og forsvandt.

Zenos løb forvirret og bange hjem og fortalte sin mor om de profetier, som Samuel var kommet med, og det, der var sket. Hun opfordrede Zenos til at bevare troen og vente. Zenos talte ikke med Mathoni i de næste fem år. Ind imellem så han ham på afstand. Zenos vidste, at livet var svært for hans ven, selvom ingen havde sagt ham det.

De ikke-troende knurrede mere og mere indbyrdes. De spottede og hånede de troende, når de mødte dem på gaden.

Zenos hørte en dag Mathonis far tale til en gruppe mennesker på markedspladsen. „Tiden er overskredet," sagde han, „og Samuels ord er ikke gået i opfyldelse. Mennesker, der er så tåbelige at tro på den slags ting, fortjener ikke at leve. Hvis de tegn, som Samuel profeterede om, ikke har vist sig inden syv dage, lad os så udrydde alle de troende."

Zenos blev rædselsslagen og løb hjem. „Mor! Mor!" råbte han. „Hvad vil der ske os? Jeg hørte

Mathonis far –"

„Vi må stå fast i troen," afbrød hans mor, „for Samuel profeterede, at tegnene ville blive givet om fem år, og de fem år er næsten gået."

Dagene gik, og Zenos var ofte bekymret, men hans mor viste ingen ydre tegn på, at hun var nervøs. Hun udførte stille og roligt sit arbejde.

Lige før det blev aften den sjette dag, viste Mathoni sig i døren. Han advarede med rystende stemme sin ven: „Zenos, du og din mor må flygte ud i bjergene og gemme jer. Det bliver en skæbnesvanger dag i morgen, og min far vil komme her først, fordi I er mine venner. Forsvind så hurtigt som muligt!"

„Lad os bede," sagde moderen ganske enkelt til de to drenge, og de knælede alle ned ved bordet.

„Det er mærkeligt," sagde Zenos, da han havde rejst sig. „Solen er gået ned, men det er stadig dag."

„Det er tegnet, Zenos, tegnet!" råbte Mathoni.

„Bliv her hos os, Mathoni," sagde moderen. „Her vil du være i større sikkerhed."

Hele natten var lys, som ved middagstid, og alligevel stod solen op den næste morgen som sædvanlig.

„Samuel sagde, at der ville komme en dag og en nat og en dag, uden mørke," udbrød Zenos. „Så er det dagen før, Guds Søn bliver født i Jerusalem."

Da det blev mørkt dagen efter den mærkelige dag, viste der sig en høj, mørk skygge i døren til huset. Det var Mathonis far. Han råbte: „Hvad laver du her i en troendes hus?"

Før Mathoni nåede at svare, så han en særlig glans på nattehimlen. „Stjernen!" råbte Mathoni. „Se far, stjernen!"

Mathonis far vendte sig om, kiggede ud ad døren og så en ny stjerne lyse med en utrolig glans, som oplyste den mørke himmel. „Aldrig har jeg set en sådan stjerne," sagde Mathonis far og faldt på knæ, mens han stirrede forundret op på nattehimlen. „Det er tegnet! Nu tror du, ikke far?" spugte Mathoni.

„Ja, nu tror jeg. Hvor har jeg dog været tåbelig. Det er helt sikkert, at Guds Søn nu bliver født i Jerusalem," sagde Mathonis far stille.

„Frelseren, som i nat er født i Jerusalem vil borttage verdens synder, og du vil få tilgivelse og finde fred," sagde moderen til Mathonis far.

Stjernen kastede sit klare lys ned over de fire skikkelser, der knælede i døråbningen med deres ansigter vendt op imod den.

Mathonis far lagde sin ene arm om sin søn og den anden om Zenos og trak dem tæt ind til sig. Aldrig mere ville han stille sig imellem disse to gode venner! □

PROFETEN JOSEPH SMITHS TANKER

Mange særlige begivenheder har gjort december til en speciel måned. Vi mindes vor Frelsers fødsel og ligeledes profeten Joseph Smiths fødsel, den 23. december 1805, han, der blev kaldet til at gengive Jesu Kristi evangelium. I det følgende gengives nogle tanker, som profeten gjorde sig. De kan måske hjælpe os til at lære ham bedre at kende:

Kom hele verden! Lad os være brødre, lad os være én stor familie, og lad der blive fred i hele verden. Lad fornuften og venskabet regere.

Vi kan kun sætte vor lid til Gud. Vi kan kun hente visdom hos ham . . .

Alt, hvad vi får fra Gud er lovligt og rigtigt, og det er rigtigt, at vi skulle glæde os over hans gaver og velsignelser . . .

Vogt jer for stolthed, og søg ikke at overgå hinanden, men I skal virke til hinandens bedste.

Jeg har gjort mig til regel – når Herren befaler noget, så gør jeg det.

Venskab er . . . som at svejse jern sammen med jern; det forener den menneskelige familie med sin lykkelige indflydelse.

Et menneskes venlighed bør aldrig glemmes.

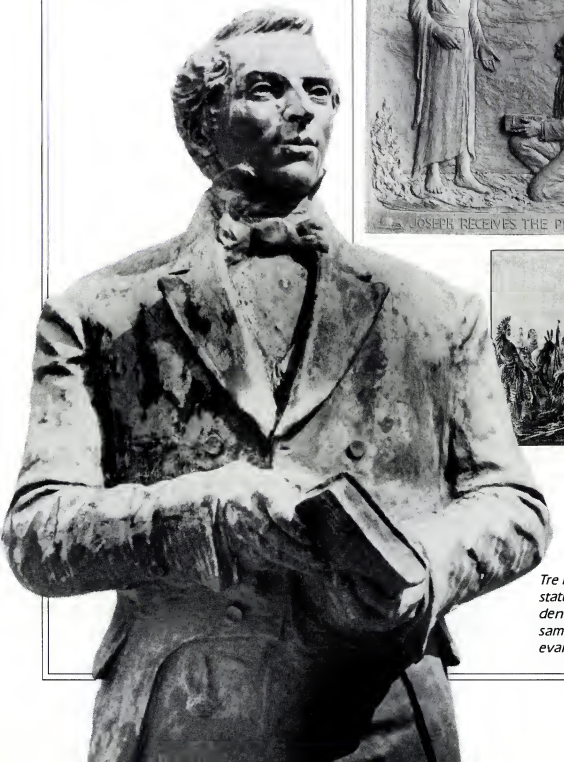

Tre kunstneriske fremstillinger af profeten Joseph Smith: En statue i legemsstørrelse på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah; den knælende Joseph modtager guldpladerne af englen Moroni samt Joseph, der underviser indianerne i Nordamerika om evangeliet.

VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS

Pat Graham

Og nu vil jeg selv vidne for jer,
at disse ting er sande (Alma 34:8).

Bibelen er en beretning om profeter, der bærer vidnesbyrd og vidner om Jesus Kristus. Det Gamle Testamente er skrevet, før Jesus blev født. Det Nye Testamente handler om Jesu liv og er skrevet efter hans liv på jorden. Disse testamenter vidner om, at Jesus er Guds Søn, og at han er vores Frelser.

Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus. Den indeholder vidnesbyrd, som er givet af profeter, der levede i Amerika. Moroni, som var den sidste profet i Mormons Bog, skrev, at alle, som læser disse ord, for sig selv kan komme til at vide, at dette hellige skrift er sandt. I kan få jeres eget vidnesbyrd om Jesus Kristus. Så kan I vidne om ham for andre.

Anvisninger

1. Klip billederne af profeterne ud.
2. Sæt hver profets billede sammen med hans vidnesbyrd, og lim de to ting sammen. Forslag: Slå henvisningen op, som står med fremhævet skrift, og læs om den hændelse, han havde, der øgede hans vidnesbyrd.
3. Tegn et billede af dig selv i den tomme ramme, og skriv dit eget vidnesbyrd. Tænk på en oplevelse, du har haft, hvor du har mærket, at Helligånden har båret vidnesbyrd for dig om at det, du gjorde, var rigtigt eller at det, du hørte, var sandt.
4. Bær dit vidnesbyrd for din familie.

1. Abinadi

2. Alma den yngre

3. Ammon

4. Helaman

5. Samuel

6. Joseph Smith

7. Præsident Benson

Beth M. Whittaker

Svar:
(1) d, (2) g, (3) f, (4) b, (5) a, (6) e, (7) c.

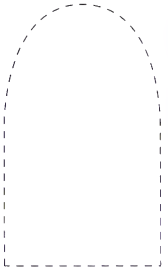

„Jeg giver jer et andet tegn, ja, et tegn på hans død.
. . . han må visselig dø, så at der kan tilvejebringes frelse . . . for at tilvejebringe de dødes opstandelse, så at menneskene derved kan bringes for Herrens ansigt" (Helaman 14:14-15).
Læs Helaman 13-15.

a

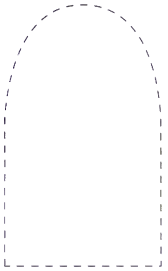

„Herren, vor Gud, forsikrede os om, at han ville udfri os; ja, han fyldte vor sjæl med fred og skænkede os stor tro og . . . håb om befrielse ved ham" (Alma 58:11).
Læs Alma 56:46-56.

b

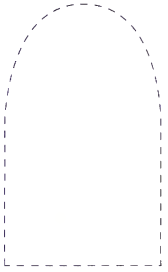

„De, som ærligt søger sandheden, kan få et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, hvis de beder og mediterer over de inspirerede ord, de læser i Mormons Bog" (Oktoberkonferencen 1987).
Lyt til konferencetalerne (på video) til april og hør mere fra denne profet.

c

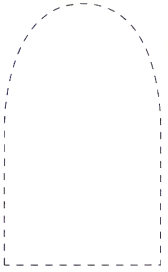

„Han er verdens lys og liv, ja et lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes, ja, og et liv, som er evigt, så at der ikke mere hersker død" (Mosiah 16:9).
Læs Mosiah 17.

d

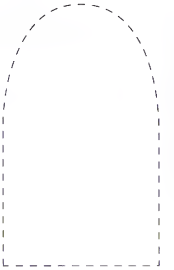

„Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt . . . jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det" (Joseph Smiths Skrivelser 2:25).
Læs Joseph Smiths Skrivelser 2:1-20.

e

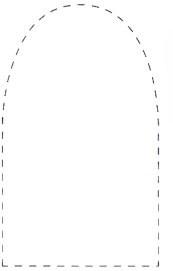

„Jeg vil rose mig af Gud, thi i hans styrke kan jeg gøre alt; ja, mange kraftige undergerninger har vi udført her i landet, for hvilke vi vil prise hans navn evindelig" (Alma 26:12).
Læs Alma 17:19-39.

f

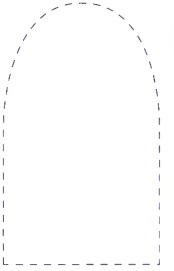

„Thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden" (Mosiah 27:24).
Læs Mosiah 27:8-32.

g

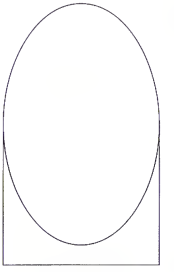

Mit vidnesbyrd:

Navn _____

BARE FOR SJOV

PÅ JAGT EFTER TREKANTER

Ruth Iman

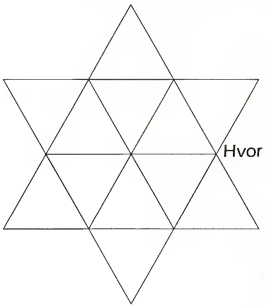

Hvor mange trekanter kan du finde?

SAMMENLIGNINGER

Rich Latta

Hvilket træ ligner det øverste?

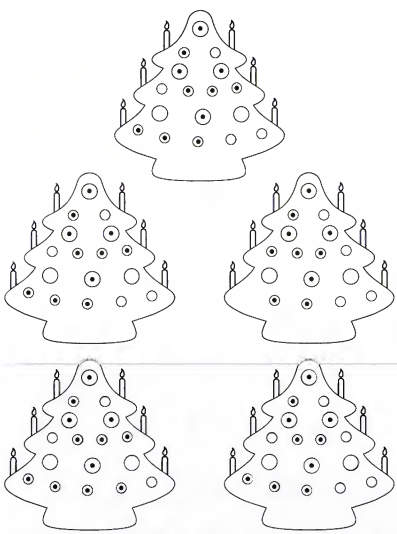

Kan du finde de to sæt mønstre, der er éns?

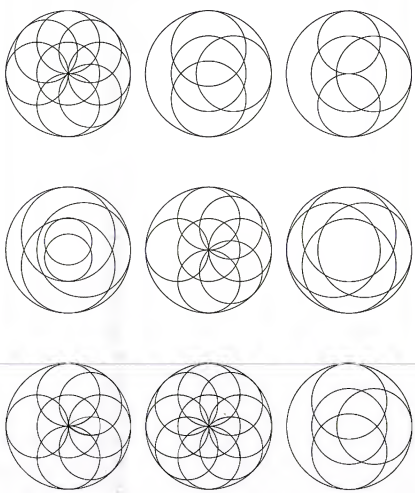

„The Small Cowper Madonna" (detalje) – Raphael. National Gallery of Art, Washington, D.C. Videner Collection.

IKKE ET ALMIDETLIGT BARN

I en verden, som ofte benægter, moderkaldets store betydning, tror jeg, at det er vigtigt at ihukomme Frelserens fødsel.

Barbara B. Smith

Jeg har aldrig gået i Betlehems stille gader. Jeg har aldrig set Genezarets blå vande eller stjernerne over hyrdernes mark.

Men jeg synes somme tider, at jeg forstår, hvilke stier Maria måtte vandre på, fordi jeg er også mor. Jeg har kendt den overvældende glæde, det er at holde en nyfødt i mine arme, og jeg har følt ærefrygt, når jeg har set et nyfødt barn.

Lad os hver især i ærbødig undren – undren over det guddommelige ved ethvert nyfødt barn – tænke på miraklet ved den fødsel, der fandt sted, da barnet blev født, som blev lagt i en krybbe for næsten 2000 år siden.

Da Maria og Josef nåede til Betlehem, kunne de kun finde hvile i det rene hø i en stald, hvor fødslen roligt fandt sted umiddelbart efter, at de var ankommet.

Hyrderne hørte englene og fulgte englenes sang til krybben, hvor det lille barn Jesus lå.

Trykt med tilladelse af Providence Litho.

De fleste kvinder har en vis ærbødighed for det liv, der udvikler sig efterhånden som fosteret vokser. Man må ofre sig og anvende sin tro, efterhånden som fødslen nærmer sig, og man ængstes for legeme og ånd. Men for Maria må denne oplevelse have været forbundet med endnu større ærefrygt. For Maria vidste, at hun skulle iklæde Guds Søns udødelige ånd et jordisk legeme. Han som skulle blive Kristus, menneskehedens Forløser.

Jeg er sikker på, at den nat for så længe siden var som enhver anden nat for de fleste mennesker. Det har naturligvis været frusterende, at man skulle samles til optællingen, men de fleste mennesker spiste, talte med hinanden og gik i seng.

Men pludselig, på en stille mark i nærheden, hørtes englesang, der bekendtgjorde, at der var født et nyt lille barn.

Der står intet i skrifterne om, at folk i Betlehem hørte englene. Men hyrderne hørte dem, og de fulgte budskabet i sangen og gik til krybben, hvor den spæde Jesus lå. Jeg spekulerer på, om Maria mon hørte sangen. Det står der heller ikke noget om i skrifterne, men har vi ikke en sang i hjertet, når et barn bliver født? Og er det ikke også som om, at hele verden går i stå, blot for at se på dette nye lille barn?

For de fleste mennesker i Betlehem, var det barn, som Maria fødte, blot endnu en israelit, som kunne skrives på mandtalslisten: Født, en søn af Josef og Maria fra Nazaret, efterkommer af David gennem Judas stamme. Men Maria så på det lille spædbarn, han var så lille og hjælpeløs, og hun vidste, at han ikke var noget almindeligt barn. Hans store muligheder og totale hjælpeløshed må have virket overvældende. Undfangelsen havde været mirakuløs, og hun må have været rystet ved tanken om det store ansvar, hun nu havde for at opfostre dette guddommelige barn, som hun havde fået.

Julen velsigner os med forståelse for helligheden ved en fødsel samt forståelse for miraklet ved menneskelivets udvikling.

I en verden, som ofte benægter moderkaldets store betydning, tror jeg, at det er vigtigt at ihukomme Frelserens fødsel. Det er også vigtigt at huske, at hans mission kun blev mulig, fordi hans mor gav ham jordisk liv og hans Fader gav ham udødelighed. Begge forældre var nødvendige, for at Kristus kunne udføre sin frelsende mission.

Fødselens mirakel har evig betydning, for den betyder en fortsættelse af menneskeslægten. Den er også et middel til evig fremgang, fordi ånden skal bruge et legeme for at kunne gå fremad i al evighed. Det kræver et partnerskab mellem verdens mænd og kvinder. Det giver en forunderlig, personlig udvikling at være mor, og det opnås ikke kun ved at føde børn, men især ved at opdrage dem. Vi har allesammen brug for at forædle vor ånd, og vi har brug for de erfaringer, som skal til for at udføre opgaven.

Kan I huske, at Maria gemte oplevelsen i sit hjerte, da hendes søn havde talt med lærerne i templet? Jeg har gemt meget i mit hjerte, mens jeg har set mine børn vokse op, og jeg ved, at troen genfødes med hvert barn, der fødes, og behovet for at tro øges, efterhånden som barnet udvikler sig.

Må Gud skænke os et lydhørt hjerte, så vi kan få fornyet vor tro og vor forpligtelse til at handle som hans disciple. Må vi i denne dejlige juletids sande ånd have tro til at ære Frelserens liv, ved at give vore børn og alle andre, som har brug for os her og nu, den samme kærlighed og omsorg, som han giver os. □

Søster Barbara B. Smith, som tidligere var præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, bor nu i Hong Kong, hvor hendes mand, ældste Douglas H. Smith fra de Halvfjerds Første Kvorum, er områdepræsident for Kirken i Asien.

„The Holy Night" – af Feuerstein. Velvilligst udlånt af H. Armstrong Roberts.

Larry C. Porter

JUL MED PROF

Mens vi mindes, at verdens Frelser blev født, lad
og glæde os over

Overalt i den kristne verden er det Frelserens liv, der fokuseres på, når vi fejrer jul. Men inden for Kirken tænker vi på én person mere i forbindelse med julen – nemlig profeten Joseph Smith.

Joseph Smith var et julebarn, idet han er født den 23. december 1805. Han tilbragte sin første jul i byen Sharon, som ligger i Windsor County i Vermont. Hans mor, Lucy, faderen, Joseph, og deres andre børn, Alvin, Hyrum og Sophronia, var året før blevet tilbudt at bo i et lille hus, hvor der var lidt jord til, som Lucys far, Solomon Mack, ejede. Familien Smith og Lucys forældre, som boede i nærheden, har sikkert nydt at få denne lille søn og dette barnebarn, ligesom de skulle til at fejre julen.

Vi har ingen nøjagtig optegnelse over, hvordan Joseph fejrede jul i alle de 38 år, han levede. Vi har for eksempel ingen beretning om, hvordan Joseph fejrede jul, mens familien boede i New England. Men vi ved, at familien flyttede mange gange i disse år, at Joseph og Lucy fik fem børn mere, at familien blev angrebet af tyfus, og at flere år med dårligt høstudbytte al-

FETEN JOSEPH

s så også erindre hans budbringer, Joseph Smith,
hans liv og offer.

I julen 1843 spiste en større forsamling af familie og venner til middag hos profeten og tilbragte aftenen med god musik og dans „på den mest fornøjelig måde sammen med vore venner".

vorligt skadede familiens økonomi. De beretninger, vi har om julen fra de første år i New York, er også mangelfulde, selv om indflytningen i et nyt hus, den første åbenbaring og Moronis besøg, må have taget en hel del af Josephs tid i denne periode. Alvins død den 19. november 1823 må have været en stor sorg for hele familien i december måned det år.[1]

I julen 1826 må Joseph have været optaget af sit kommende bryllup med Emma Hale – hvilket fandt sted den

Douglas M. Fryer

Joseph Smith, der er født den 23. december 1805, blev budt velkommen til denne verden af sin mor, Lucy, sin far, Joseph sen., sine brødre, Alvin og Hyrum, og sin søster, Sophronia.

18. januar 1827. I december 1827 flyttede Joseph og Emma fra Manchester, New York, til Harmony i Pennsylvania, hvor de i begyndelsen boede hos Emmas far, Isaac Hale. Her kunne profeten omsider for alvor begynde at undersøge skrifttegnene på guldpladerne, han fornyligt havde modtaget.

Joseph fejrede for første gang jul i sit eget hjem i december 1828, i Harmony i Pennsylvania. Han har formodentlig endnu sørget over sit første barns død og over, at de første 116 sider til Mormons Bog var forsvundet.[2] Disse to begivenheder fandt sted tidligere på året.

Den følgende jul har Joseph utvivlsomt glædet sig til, at Mormons Bog skulle udgives. Den store opgave med at oversætte bogen var nu fuldført, og forarbejdet til trykningen af bogen var påbegyndt.

I december 1830 boede Joseph formodentlig hos Peter Whitmer senior og hans familie i byen Fayette i staten New York. Her fik han tre åbenbaringer, som står i den nuværende Lære & Pagter. I en af åbenbaringerne (L&P 37:1-3), befaler Herren profeten og Kirken at flytte til Ohio.

I december 1831 blev profeten og Sidney Rigdon sendt på en mission, hvor de skulle for-

kynde evangeliet „for verden i egnene rundt omkring" (L&P 71:2). Fra den 4. december til den 10. januar året efter forkyndte de for folk i Ohio. (L&P 71; også i *History of the Church*, 1:238-41).

Den 25. december 1832 sagde Joseph: „Opstående vanskeligheder blandt nationerne blev mere åbenbare på denne tid, end de have været det tidligere, siden Kirken begyndte sin rejse ud i vildmarken . . . Juledag 1832 modtog jeg følgende åbenbaring og profeti om krig" (*History of the Church*, 1:301-2). Derpå følger en af de mest vidtrækkende profetier, som Joseph nogensinde har givet – afsnit 87 i Lære & Pagter. Joseph beskriver, hvordan den (kommende) borgerkrig vil udbryde, og siger, at det vil være begyndelsen til fjendtligheder, som efterhånden vil brede sig over hele jorden.

Den 16. december 1833 var Joseph nedtrykt over, at de hellige netop var uddrevet fra midtpunktet (Independence) i Jackson County, Missouri. Som svar på sine bønner fik han følgende oplysninger:

„Jeg, Herren, har ladet lidelser komme over dem, hvormed de er blevet plaget, for deres overtrædelsers skyld.

Dog vil jeg kendes ved dem, og de skal være mine på den dag, da jeg kommer for at samle mine skatte.

Derfor må de nødvendigvis tugtes og prøves ligesom Abraham, som fik befaling til at ofre sin eneste søn" (L&P 101:2-4).

I vinteren 1834-35 organiserede Joseph ældsternes skole (ikke at forveksle med profeternes skole, som allerede var organiseret), og han tilbragte det meste af sin tid med at undervise i denne skole. (*History of the Church*, 2:175-76).[3]

December 1835 blev en forunderlig tid for profeten. Han skrev:

1. december: „Hjemme . . . fint kanevejr og det sner stadig."

18. december. Efter en dag sammen med sin bror Hyrum, gav profeten udtryk for sin store kærlighed til ham. Joseph skrev:

„Jeg har en bøn i mit hjerte om, at alle mine brødre ville være som min kære bror, Hyrum, der er blid som et lam, retskaffen som Job, ja – kort og godt, sagtmodig og ydmyg som Kristus, og min kærlighed til ham er stærkere end døden, for vi har aldrig nogensinde irettesat hinanden, hvilket han bemærkede, da han forlod mig i dag."

25. december. Joseph nød en stille jul derhjemme: „Jeg nød at det var jul og at være alene derhjemme sammen med min familie hele dagen, den eneste tid jeg havde haft til at nyde dette privilegium i en længere periode." (*History of the Church*, 2:232-45).

I december 1836 glædede profeten sig over oprettelsen af det nye Caldwell County – et tilflugtssted i Missouri for Kirkens medlemmer.

Men julen 1837 har sikkert ikke være behagelig for Joseph. Frygten for at nationens økonomiske system ville bryde sammen dette år, var medvirkende til, at de helliges egen bank, Kirtland Safety Society, gik fallit. Mange af medlemmerne, blandt andet nogle som sad i høje kaldelser, vendte sig imod Kirken. Da Joseph den 10. december 1837 kom hjem fra en tur til Missouri, erfarede han, at nogle af modstanderne havde planer om at afsætte ham fra kaldelsen i præsidentskabet og dræbe ham. Den 12. januar 1838 forlod Joseph og Sidney Rigdon Kirtland for at bringe sig i sikkerhed blandt de hellige i Missiouri.

I december 1838 led Kirken i Missouri nogle alvorlige tilbageslag. Joseph og andre blev falsk anklaget for en lang række forbrydelser og fængslet. Profeten, der sad indspærret i en celle i Liberty-fængslet i Missouri, skrev den 16. december 1838 nogle trøstende ord til de forfulgte hellige:

„Kære brødre, tro ikke at vore hjerter er forsagte, som om noget mærkeligt var hændt os, thi vi har set og har fået forsikring om alle disse ting forud og har fortrøstning om et bedre håb end vore forfølgere. Derfor har Gud gjort vore skuldre brede til byrden. Vi er stolte af vore trængsler og prøvelser, fordi vi ved, at Gud er med os, at han er vor ven, og at han vil frelse vor sjæl. Vi bekymrer os ikke om dem, der kan slå legemet ihjel, thi de kan ikke skade vor sjæl. Vi beder ikke om nogen begunstigelse af pøbelskarer eller af verden, eller af djævelen, eller af hans udsendinge, de

I Julen 1832 modtog profeten en vidtrækkende profeti om borgerkrigen, som senere brød ud i De Forenede Stater – og om kommende krige.

frafaldne, og dem, der elsker og fremsætter falske beskyldninger for at berøve os livet. Vi har aldrig skjult os eller forstillet os, og vi vil heller ikke gøre det for at redde livet."[4]

I december 1839 var Joseph blevet løsladt fra fængslet i Missouri og befandt sig i Washington D.C, hvor han søgte kompensation for de tab som de hellige havde lidt på grund af deres forfølgere i Missouri.

I december 1841 må Joseph have været engageret i opførelsen af Nauvoo templet.

Af alle de julehøjtider, profeten har fejret, er der måske ingen som har været dejligere for ham end den sidste – den 25. december 1843. Han skrev:

„I nat omkring klokken 1, blev jeg vækket af en engelsk søster, Lettice Rushton, enke efter Richard Rushton, senior, (hun mistede for ti år siden sit syn). Hun kom sammen med sine tre sønner og deres koner, sine to døtre og deres mænd og adskillige af sine naboer, og de sang: ‚Mortals, awake! with angels join! (vågn op på jord og tilslut jer englene)' – og min sjæl fyldtes med fryd og glæde. Hele min familie og alle i huset stod op og lyttede til sangen, og jeg blev vor himmelske Fader så taknemmelig, fordi de besøgte mig, og

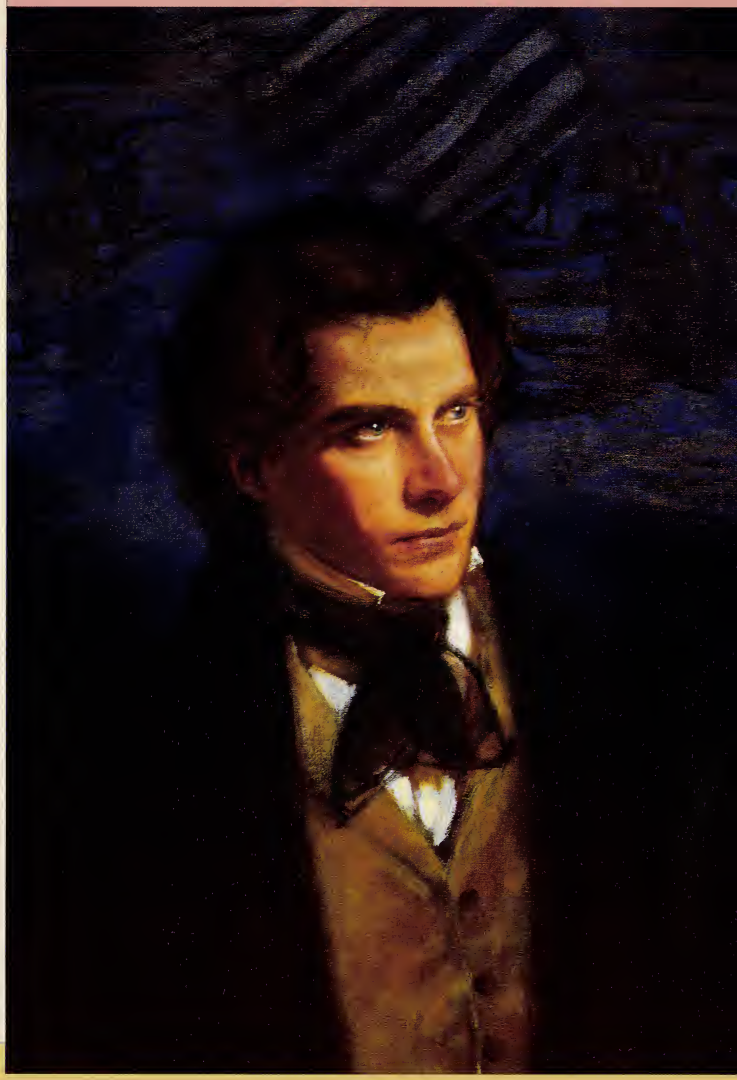

Thi se, Sydstaterne skal skille sig ud fra Nordstaterne, og Sydstaterne skal henvende sig til andre nationer, ja, selv Storbritannien, som den kaldes, og de skal også henvende sig til andre nationer og bede om hjælp til at forsvare sig mod andre nationer. Og da skal krig bryde ud over alle nationer.

Lære og Pagter, 87:3

jeg velsignede dem i Herrens navn." (*History of the Church*, 6:134).

En større forsamling af familie og venner spiste til middag hos profeten og tilbragte aftenen med god musik og dans „på den mest fornøjelige måde sammen med vore venner". Pludselig kom en ubuden gæst og forstyrrede selskabet. Joseph har beskrevet denne begivenhed:

„Midt under festlighederne kom en mand med langt hår hængende ned over skuldrene ind . . . og opførte sig (mærkeligt). Jeg bad politikommissæren om at sætte ham udenfor. Et håndgemæng fulgte, og jeg fik mulighed for at se ham lige i ansigtet, da jeg til min store overraskelse og umådelige glæde opdagede, at det var min hårdtprøvede, gode, men forfærdeligt forfulgte ven, Orrin Porter Rockwell, der lige var kommet hjem fra et års indespærring uden dom i Missouri." (*History of the Church*, 6:134-45).

Joseph kom ikke til at opleve flere julehøjtider. Mens han glædede sig til det nye år, havde hans fjender lagt planer om hans død. Joseph og hans bror, Hyrum, blev skudt i Carthage-fængslet den 27. juni 1844.

Men det værk han påbegyndte, sluttede ikke med hans død. Det er os der nyder fordel af det genoprettede Jesu Kristi evangelium, et værk der tog sin begyndelse med profeten Joseph Smiths fødsel i bakkerne i Vermont en decemberdag i 1805.

Mens vi mindes, at verdens Frelser blev født, lad os så også erindre hans budbringer, Joseph Smith, og glæde os over hans liv og offer. □

Larry C. Porter er professor i Kirkens historie og lære og tilknyttet Brigham Young University i Provo, Utah.

Fodnoter

1. Lucy Mack Smith: *History of the Prophet Joseph Smith, Improvement Era*, Salt Lake City 1902, s. 321-24. Datoen for Alvins død – 19. november 1824 – er forkert angivet i denne bog. Hans dødsdato er den 19. november 1823.
2. Lucy Mack Smith, s. 410-15. Også i *History of the Church*, 1:20-28.
3. Se også Orlen Curtis Petersons „A History of the Schools and Educational Programs of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in Ohio and Missouri, 1831-39", doktordisputat, Brigham Young University, 1972, s. 34-37.
4. „*Profeten Joseph Smiths lærdomme*", s. 145-46.

SPØRGSMÅL OG SVAR

Jeg har talt med nogle kirkemedlemmer, som siger, at det ikke er godt for os at komme sammen med ikke-medlemmer. Men jeg har en masse virkelig gode venner, som ikke er mormoner, og de gør ikke forsøg på at presse mig til at gøre noget forkert. Er det virkelig forkert af mig at komme sammen med dem?

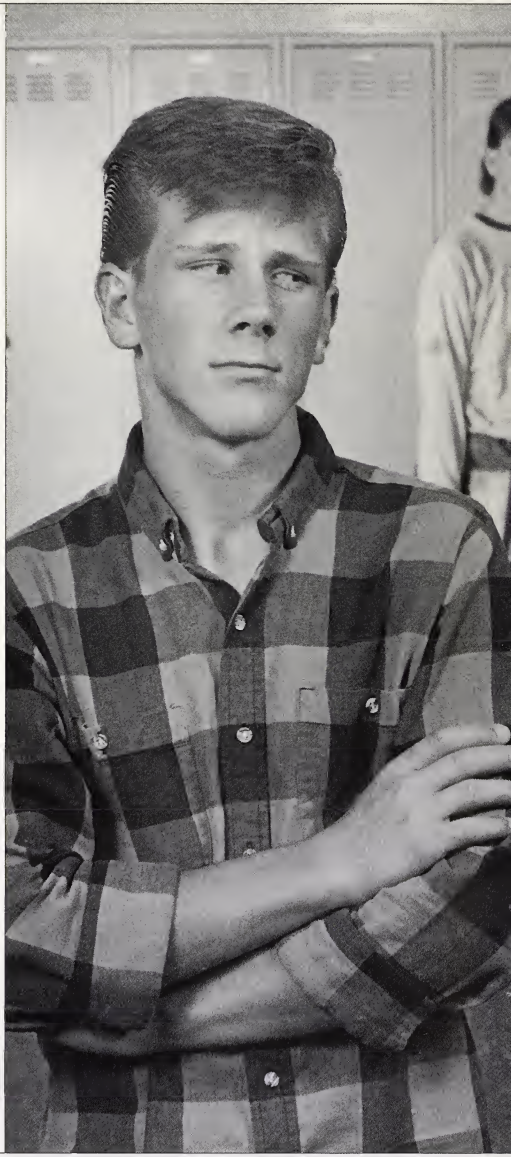

Craig Mayer

Svarene er ment som en hjælp og oplysning og ikke som udtryk for Kirkens lære.

Dette spørgsmål er lige så gammelt som Bibelen. Selv Frelseren måtte finde sig i, at farisæerne kritiserede ham for at spise og komme sammen med folk, som de anså for at tilhøre en anden klasse mennesker og mindre retfærdige. Men hvad svarede Kristus dem? I et af tilfældene sagde han til dem, at den kvinde, de ringeagtede, behandlede ham bedre, end de gjorde, og hun holdt mere af ham, end de gjorde (se Lukas 7:37-50). I et andet tilfælde sagde han til dem, at det er meget glædeligt, når en hyrde forlader de 99 får for at finde det ene, der er væk (se Mattæus 18:12-14).

Det betyder ikke, at ikke-medlemmer er en flok får, der er blevet væk. Vi ved tværtimod, at medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke er de eneste retfærdige mennesker på jorden. Der er en masse retfærdige mennesker uden for vores ward og stave, grene og distrikter – men der er også uretfærdige imellem dem. Det ville være meget uheldigt, hvis vi ikke kunne glæde os over det venskab, vi har med gode mennesker i denne verden og skulle gå glip af deres forskellige synspunkter samt muligheden for at hjælpe dem til at finde evangeliet. Hvis vi kun kommer sammen med mennesker, der tror som vi, og vi holder os for os selv, så vil vi som et folk blive anset for at være intolerante, uselskabelige og ubarmhjertige, og vi

ville aldrig kunne missionere.

De, som fortæller dig, at du kun bør komme sammen med venner, der er sidste dages hellige, er måske bekymrede for den indflydelse, de kan have på dig. Der er trods alt mange ikke-medlemmer, hvis standarder er anderledes end vores, og somme tider giver deres standarder god grund til bekymring. Du er nødt til at være fast overbevist om din tro, vide hvem du er, og hvorfor du lever, som du gør, så du ikke så let lader dig påvirke af det, som mennesker af en anden tro og levemåde fortæller dig. Præsident Harold B. Lee sagde: „Du kan ikke opløfte en anden sjæl, før du står på et højere stade end den pågældende" (Konferencetaler 1973-975).

Hvis dine venner begynder at opfordre dig til at slippe dit tag i jernstangen, vil du måske være parat til at slippe taget i dem som venner, ikke fordi de ikke er sidste dage hellige, men fordi de opfordrer dig til at gøre noget, som du ikke bør gøre.

Uanset om dine venner er medlemmer af Kirken eller ej, så vil du føle dig bedst tilpas med dem, der ikke presser dig til at overtræde budene, og som accepterer dig for det du er, og det som du tror på, uden at du føler dig utilpas af den grund.

Her følger nogle svar på spørgsmålet fra unge sidste dages hellige, som bor i områder, hvor Kirken er kendt, samt fra unge i områder, hvor der kun er få medlemmer af Kirken.

På min skole er der ca. 475 elever. Jeg og mine søskende er de eneste unge sidste dages hellige. Jeg ser kun kirkemedlemmer om søndagen og ved Kirkens aktiviteter. Mine skolekammerater og lærere ved, at jeg er en sidste dages hellig. Mine kammerater, som ikke er medlemmer, har aldrig forsøgt at vildlede mig eller bedt mig om at gøre noget, som jeg ikke bør. Jeg er den næstyngste af tretten børn. I vores familie har vi altid forsøgt at være et godt eksempel for Kirken ved at lade vores venner se, hvordan vi lever. I mit tilfælde kan jeg gøre mine venner en tjeneste ved at efterleve min religion.

Joanna Shoaf, 15 år

Der, hvor jeg bor, har jeg venner, der ikke er medlemmer af Kirken, men de ved, at jeg er en sidste dages hellig. Jeg ved, at nogle af dem gør noget, som er forkert, men de kender mine standarder, og de opfordrer mig ikke til at bryde dem. Mine bedste venner er dog medlemmer af Kirken, og vi gør en masse ting sammen. Jeg tror ikke, at det er forkert at have venner, der ikke er medlemmer, for hvis vi ikke vil være venner med dem, så synes de, at vi er selvoptagede, og de vil ikke få noget at vide om Kirken. Vi kan være missionærer for vores venner, der ikke er medlemmer, gennem det eksempel vi viser dem.

David Flint, 16 år

Jeg synes ikke, at det behøver at være forkert at komme sammen med ikke-medlemmer. Du skal blot være sikker på, at du fortsat gør det, som du tror på er rigtigt, og være et eksempel for dem, så du ikke lader dig påvirke til at sænke dine standarder. Mit yndligsskriftsted står i Mattæus 5:16. Det handler om at være et lys, et eksempel. Jeg har før gået i en skole, hvor jeg var det eneste medlem. Det var på en måde temmelig hårdt at være det eneste kirkemedlem i skolen, fordi jeg blev udsat for så mange fristelser til at gøre det samme som mine skolekammerater gjorde.

Men på den anden side var det let, fordi jeg vidste, at de allesammen lagde mærke til hver eneste af mine bevægelser for at se, hvad en mormonpige ville gøre, og jeg kunne godt lide at være anderledes – at være et eksempel og forsvare det, som jeg tror på. Nogle mennesker lo ad mig, men mange respekterede mig. Så jeg tror det afhænger af én selv, men man er nødt til at bruge visdom og opretholde sine standarder.

Tracy Clark, 17 år

Nej, det er ikke forkert at komme sammen med mennesker, der ikke er sidste dages hellige. Hvis du vælger dine venner med omhu, vil du ikke have nogen problemer. I løbet af nogen tid vil dine venner lære dig og dine standarder at kende. De vil vide, hvad du tror på, og ikke presse dig til at gøre noget andet.

Cindy Hooten, 12 år

Jeg tror ikke, at der er noget forkert i at komme sammen med ikke-medlemmer. I min skole er vi omkring tolv unge sidste dages hellige, og vi har det dejligt sammen, men jeg har også venner, der ikke er medlemmer af Kirken. Jeg tror, at det vigtigste vi kan gøre for vores venner, der ikke er medlemmer, er at vise et godt eksempel. Mine venner, der ikke er medlemmer, kender mine standarder og ved, hvad jeg gør, og hvad jeg ikke gør, og de respekterer mig for det. De beder mig aldrig om at gøre noget, som de ved, jeg ikke vil gøre, og det er jeg taknemmelig for. Hvis dine venner, der ikke er sidste dages hellige, ved, hvad du tror på, og ikke presser dig på nogen måde, så kan jeg ikke se noget forkert i at komme sammen med dem. Jeg ved, at nogle af mine venner sikkert gør ting, som jeg ikke synes, man skal gøre, men det betyder ikke, at de ikke er trofaste venner. Det kræver en masse mod at efterleve og forsvare det, som man tror på. Nogle unge ler ad os, fordi vi er, som vi er. Hvis du kan vise et godt eksempel for dine venner, som ikke er medlemmer, så vil de måske følge dig. Tænk på at du ved, hvad der er vigtigst, og at det er lige meget, hvad andre mennesker tænker.

Lori Lybins, 17 år

Jeg tror, at det afhænger af, hvordan dine venner er. Hvis de går imod Kirkens principper og standarder, så bør du ikke være venner med dem. Men du må ikke holde dig fra dem, bare fordi de ikke er sidste dages hellige. Hvis det er gode mennesker, så kan du være venner med dem, for ikke alle gode mennesker, er medlemmer af Kirken.

EN SPURV I TABERNAKLET

Ronald D. John

Kort efter aprilkonferencen i 1985, skulle et gæsteorkester og kor spille en koncert sammen med Tabernakelkoret. Koncerten skulle optages på bånd, så der var opstillet en hel del teknisk udstyr i Tabernaklet.

Den afdeling, jeg var ansvarlig for, skulle afstemme de store orgelpiber. De skiftende temperaturer i bygningen påvirker i høj grad tonerne i dette fine instrument. Optagelsen fandt sted en aften, hvor det var særlig varmt, så da vi gik, lod vi dørene til Tabernaklet stå åbne, så bygningen kunne blive godt udluftet. På den måde kunne orglet blive afkølet og afstemt til næste aftens koncert.

Uden at vi vidste det, var der fløjet en spurv ind i Tabernaklet, mens dørene stod åbne. Senere blev bygningen lukket, og fuglen blev først opdaget den næste morgen.

Da jeg kom på arbejde, blev jeg ringet op af mine folk, som havde tilbragt adskillige timer med at få denne fugl ud af Tabernaklet. Salt Lake Citys dyreværnsfolk var blevet tilkaldt, og de kom med langskaftede net for at fange spurven.

Da jeg kom ind i bygningen, så jeg mine folk spæne frem og tilbage gennem Tabernaklet, mens de svingede langskaftede net efter den skrækslagne fugl. Når de løb hen i den ene ende af bygningen med nettene, var den panikslagne spurv allerede fløjet hen i den anden ende.

Den fløj fra toppen af de højeste orgelpiber og helt tilbage i bygningen, hvor den satte sig på ryglænet af en bænk. Det eneste, de opnåede ved at bruge nettene, var at forskrække den panikslagne fugl endnu mere. Den kunne ikke finde ud af, at alle dørene til bygningen var åbne, så den kunne slippe ud.

Dyreværnsfolkene havde medbragt nogle haglbøsser. Selv om de ikke måtte affyre dem på privat ejendom, gjorde de opmærksom på, at vores folk kunne låne dem til at skyde spurven ned.

Jeg satte omgående en stopper for denne idé. Loftet i den 118-år gamle bygning er det oprindelige loft – lavet af gibs iblandet fine dyrehår, for at gøre det mere solidt og give denne smukke akustik – og jeg ønskede ikke, at det skulle ødelægges af hagl. Der var andre

Ron Stucki

praktiske grunde til, at vi ikke burde skyde efter fuglen, blandt andet risikoen for at ødelægge det sarte, tekniske udstyr til optagelserne samt musikinstrumenterne, som var opstillet på forhøjningen. Men det vigtigste var, at jeg ikke syntes, at det var rigtigt at dræbe denne lille skabning. Jeg mindedes en tale, som præsident Spencer W. Kimball engang holdt om ikke at skyde småfugle.

Dyreværnsfolkene foreslog så, at vi kunne sætte giftig mad ud til fuglen. Jeg syntes heller ikke, at det var rigtigt. Men fuglen måtte ud af Tabernaklet så hurtigt som muligt. Om aftenen ville Tabernaklet blive fyldt med generalautoriteter og andre højtstående personer.

Mens fuglen stadig fløj frem og tilbage og pippede højlydt, fik jeg den tanke, at hvis denne fugl havde betydning for vor himmelske Fader, så kunne jeg måske spørge ham, hvordan vi skulle få den ud af bygingen. Jeg vendte ryggen til de andre, bøjede hovedet og bad en enkel bøn: „Himmelske Fader, hvis denne spurv betyder noget for dig, vil du så lade os vide, hvordan vi kan redde den ud herfra?"

Jeg fik omgående en stærk inspiration til, hvad vi skulle gøre. Jeg sluttede min bøn, vendte mig om og gav folkene nogle instruktioner. De slukkede alt lyset i bygningen, slog skodderne for vinduerne og lukkede alle dørene med undtagelse af én.

Fuglen sad øverst oppe, foran på orglet. Pludselig forlod den stedet, fløj i en bue nedad og ud i det fri gennem den åbne dør.

Historien med spurven minder mig om de vanskeligheder, som mange af os befinder os i. Vi føler os fanget af vores egne gerninger eller af andres handlinger. Vi bliver frustreret på grund af sygdomsproblemer, familieproblemer og økonomi. Vi flyver fra sted til sted, basker med vingerne og laver en masse støj, og det løser ingen problemer.

Men ligesom Gud elskede denne spurv, således elsker han også enhver af os, og er parat til at give os inspiration og vejledning, hvis vi blot vil bede ham om det. □

Ronald D. John leder funktionerne på Temple Square. Han tilhører Laytons 21. ward, Holmes Creek stav, Layton, Utah.

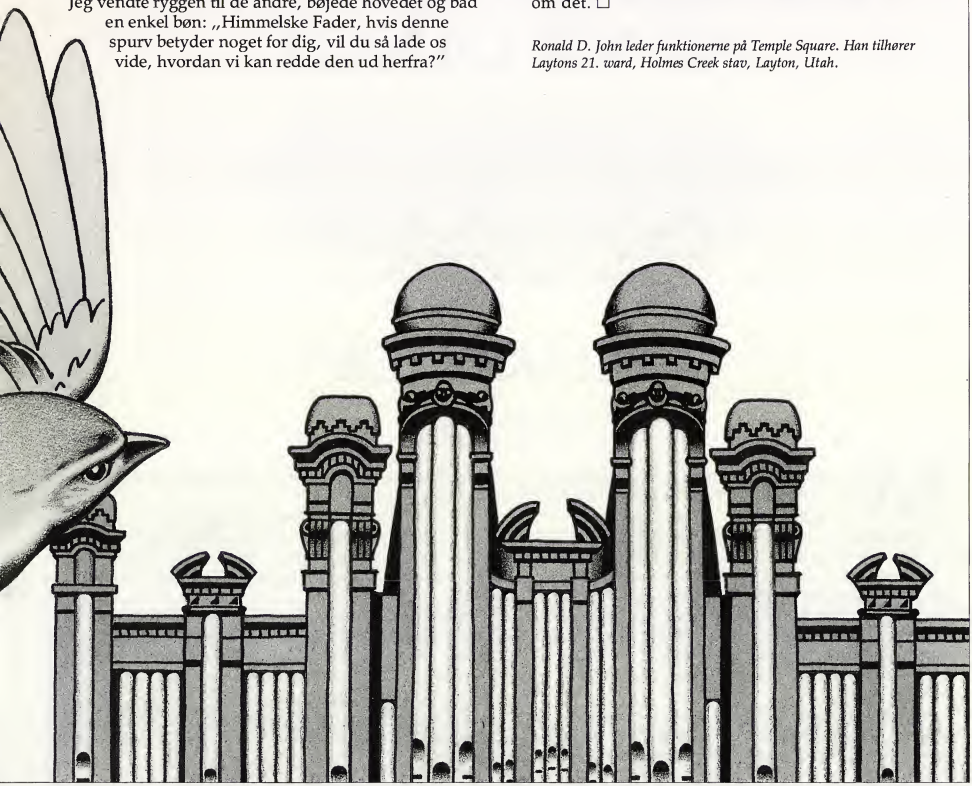

EN UDFORDRING TIL AT NÅ LANGT

Mere end 330 000 unge piger samledes i sidste måned (november) verden over for at fejre organisationen Unge Piger 120-års fødselsdag. I 1869 kaldte præsident Brigham Young sine døtre sammen for at danne, hvad der dengang blev kendt som „Unge damers forening til fremme af mådehold". Den samme klokke, som Brigham Young brugte til at samle sine døtre, brugte præsident Ezra Taft Benson til at indlede fødselsdagsfesten med. Præsident Benson og præsidentinden for Unge Pigers hovedbestyrelse, søster Ardeth G. Kapp, havde nogle særlige budskaber til Unge Piger. Her gengives deres budskaber.

„VI ELSKER JER"

Præsident Ezra Taft Benson

Mine kære, unge søstre. Jeg er taknemmelig for at kunne byde jer velkommen. I dag er unge piger fra hele verden samlet i ét stort søsterfællesskab. Jeg ønsker, at I skal vide, hvor meget jeg holder af jer og påskønner jer hver især.

Jeg udsteder nu en kaldelse til jer, kære søstre, bygget på fortidens grundvold og fremtidens visioner: Bered jer, så I kan være dygtige og rene kar, der fører ansvarene i Guds rige til sejr . . . Forpligt jer til at læse Mormons Bog. Anvend dens lærdomme, så I vil kunne modstå djævelens anslag og være gode redskaber i Herrens hånd.

Jeg beder jeres præstedømmeledere sammen med mig ringe med en klokke, så forpligtelsen om at tilsidesætte det verdslige kan blive fornyet. Vi beder jer om at forene jeres styrke og magt og forpligte jer til at stå for sandhed og ret.

Vi elsker jer. Vi beder for jer. Vi har tillid til jer. Jeg føler mig inspireret til at efterlade min velsignelse over hver eneste af jer kære søstre. Må I altid erindre jer, at det er muligt at leve i verden uden at deltage i verdens synder.

Beslut jer til at leve således „At Kristi sande lys kan ses fra jord til bjergetop". Må dette være en tydelig kaldelse til enhver af jer, mens I står for sandhed og ret, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Ezra Taft Benson i midten. Søster Ardeth G. Kapp til venstre, samt skuespilleren, James Arrington, til højre som præsident Brigham Young, der dannede „Unge damers forening til fremme af mådehold" i 1869.

„STÅ FOR SANDHED OG RET"

Ardeth G. Kapp,
præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

I skal være Herrens kongelige døtre i de sidste dage. I er ungdommen af ædel byrd.

Tiderne er ikke almindelige, og I er ikke almindelige unge mennesker. I dag har vi forenet os på tværs af kontinentet, havene, kulturelle forskelligheder og sprogbarrierer. Vi står sammen som Guds døtre, knyttet sammen i vor fælles forpligtelse over for Jesu Kristi evangelium. Vi står sammen for sandhed og ret i dag, hvor det er 120 år siden, at Unge Pigers organisation blev oprettet den 28. november 1869 i Lion House i Salt Lake City, Utah. Den dag tog den store samfundsleder og profet, Brigham Young, familiens bønneklokke ned fra hylden. Han svingede den og den lød højt og tydeligt, for at sammenkalde hans døtre til et særligt møde. Præsident Brigham Young så allerede i Kirkens første tid, hvilken vigtig rolle Kirkens unge piger ville komme til at spille. Da han så for sig, hvilken stor indflydelse de unge piger ville få, hvilke bidrag de kunne yde, og hvilke udfordringer de ville stå overfor, blev han inspireret til at oprette en organisation, som kunne være kendetegnende for søstrene og slutte dem sammen i et verdensomfattende fællesskab, en organisation der kunne adskille de unge piger fra verden. Han bad dem om at „være et eksempel for folk i verden og værdige til efterfølgelse . . . for at de kunne få et levende vidnesbyrd om sandheden . . . og for dem selv få kundskab om evangeliet". Han bad dem forene deres styrke og kræfter og forpligte sig til at stå for sandhed og ret.

Den oprindelige organisation blev kendt som „Unge damers forening til fremme af mådehold". De unge piger stemte for, at de ville støtte præsidenten i hans kald til at organisere foreningen. De skrev artikler, hvor de forpligtede sig til at „opretholde og støtte hinanden i at gøre godt . . . at de ikke ville nedværdige sig til at gøre som de stolte, tåbelige og modebevidste i verden, men snarere være eksempler for andre, fremfor at at søge at efterligne dem". Det er nu 120 år siden at dette blev påbegyndt. Vi er meget velsignede, at vi har en profet og leder i vore dage, én der har visioner vedrørende de unge piger. Læg mærke til, at præsident Ezra Taft Benson har sagt: „I er udvalgte ånder, mange af jer er blevet holdt tilbage i næsten 6000 år for at komme frem i denne tid, hvor fristelser, ansvar og muligheder er større end nogen sinde før."

Profeten har opfordret de unge piger til at leve op til deres guddommelige muligheder. Han har sagt: „Husk hvem I virkelig er, og hvilken guddommelig arv I har fået. I er bogstavelig talt vor himmelske Faders kongedøtre."

Og han har profetisk erklæret: „I er blevet født i denne tid med et vidunderligt formål. Det er ikke tilfældigt, at I er blevet holdt tilbage for at komme til jorden i denne sidste uddeling i tidernes fylde. Jeres fødsel på netop dette tidspunkt blev forudordineret i evighederne. I skal være Herrens kongelige døtre i de sidste dage. I er ungdommen af ædel byrd."

Vi er samlet denne formiddag med jer unge piger, forældre og ledere fra grene, distrikter, ward og stave. Vi skal høre den samme klokke ringe højt og tydeligt endnu engang. Vor store profet og leder, præsident Ezra Taft Benson, vil kalde de unge piger sammen i verden.

Vi beder jer hver især på Unge Pigers hovedpræsidentskabs vegne om sammen med os at forpligte jer til at reagere på den kaldelse, som vor profet har udstedt, og støtte og udføre den mission, som han kan se, at de unge piger har. □

Det føltes som havde jeg en knude i maven. Jeg var bange for at give en lektie foran en højpræst.

Welden Andersen

MIN FØRSTE DØR

Robert F. Jex

Jeg rystede i knæene og fik en mærkelig hul fornemmelse i maven, da vi nærmede os døren. Jeg var sikker på, at jeg ville besvime, da min kammerat sagde, at det var „min" dør.

Nej, jeg var ikke ny missionær. Jeg var en 15-årig hjemmelærer, der gik op ad trapperne til søster Rices lejlighed. Hun var enke og boede i vores ward. Den aften gav min kammerat – Don Gabbott, der var højpræst – mig alle tiders lektie om at tage sig af dem, der var for syge eller gamle til at deltage aktivt i Kirken.

Bror Gabbott havde valgt det emne, som jeg skulle fremlægge for de fem familier, vi havde fået tildelt. Jeg havde forberedt nogle notater på en seddel, men jeg var nervøs og uerfaren. Jeg vidste ikke rigtigt, hvordan en ung præstedømmebærer skulle forholde sig, når han var sammen med en højpræst.

Vi ringede på døren, men der blev ikke lukket op lige med det samme. Jeg skulle lige til at sige, at der nok ikke var nogen hjemme, da døren langsomt blev åbnet. I døren kom en skrøbelig, ældre søster til syne, lidt bekymret for, hvad hun ville finde uden for døren. Hun smilede, da hun genkendte bror Gabbott. Vi blev inviteret indenfor og bedt om at tage plads.

Efter en kort hilsen så bror Gabbott på mig, som om han ville sige: „Godt, Robert, så er tiden inde til at give vores budskab." Fornemmelserne i min mave tog til, da jeg begyndte at tale. Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde, men da jeg slog øjnene op fra mine notater, så jeg, at denne søde, følsomme søster havde tårer i øjnene. Hun gav udtryk for sin taknemmelighed over at have besøg af præstedømmet i sit hjem.

Jeg var målløs! Hvad havde jeg gjort? Hvad havde jeg sagt, der var så dybsindigt? Hvad skulle jeg gøre? Heldigvis kom bror Gabbott mig til hjælp ved at bære sit vidnesbyrd og spurgte, om der var noget, hun manglede. Det var der.

Søster Rice sagde, at hun ikke havde haft det så godt og spurgte, om vi ville bede for hende i vores bøn, før vi forlod hende. Hun vendte sig om imod mig og spurgte, om jeg ville bede bønnen. På det tidspunkt var jeg så overvældet af den ånd, der var til stede, at jeg stivnede. Det overraskede mig, at jeg blev bedt om at bede, når der var en ældre og mere erfaren til stede, som hun havde tillid til. Jeg sagde automatisk ja, og bad i afslutningsbønnen ved dette hjemmelærerbesøg, om en særlig velsignelse med sundhed og styrke for denne trofaste søster, som jeg knap nok kendte, men som jeg hurtigt kom til at elske og respektere.

Det er nu 25 år siden, at jeg blev indført i hjemmelærerarbejdet hos søster Rice, som forlængst er død. Men, jeg kan ikke gå forbi hendes hus uden at tænke på den oplevelse, som jeg fik ved hjælp af bror Gabbott og en trofast søster, som vidste, hvordan man på passende måde kunne hente hjælp hos en lydig højpræst og en usikker, nervøs lærer i det Aronske Præstedømme. □

Carla Sansom

JEG MØDTE ENGANG EN PROFET

Ville du acceptere Moses som profet, hvis han levede i dag?" spurgte jeg.

„Hvorfor det? – jo," svarede min ven, „uden tvivl!"

„Men hvad nu, hvis han gik i moderne tøj og kørte i bil? Hvis han var far, og var en agtet borger i den kommune, hvor han boede?"

„Moses ville aldrig have fremstået som andre mennesker," svarede min ven. „Han var profeten Moses – en mand, der talte med Gud!"

Min ven kunne ikke forestille sig, at Moses kunne være som andre mennesker i sin tid. Det var ufatteligt for min ven, at en mand, der levede i vore moderne tider, kunne være talerør for Gud – og at han skulle kunne handle og tale i Guds navn!

„Jeg har engang mødt en profet," sagde jeg til min ven. „Han var en højt respekteret forretningsmand, en god ægtemand og far, og en trofast borger i sit land. Selv om jeg kun var barn, da jeg mødte ham, så vidste jeg, at han var en sand Guds profet."

Det var i Hamburg i Tyskland, i 1937. Præsident Heber J. Grant var på rundrejse og besøgte de europæiske missioner. Den gren af Kirken, som min fami-

lie og jeg tilhørte, holdt møder i et lejet lokale i en sæbefabrik, der lå klemt inde i en smøge i et tætbefolket industrikvarter. Folk fra de nordlige og vestlige, tyske distrikter samledes her for at se og høre profeten tale.

En talentfuld digter fra vores ward havde skrevet et langt digt til anledningen, og jeg var blevet valgt til at fremsige digtet som en velkomst til præsident Grant. Aftenen før profetens besøg kom min mor ind på mit værelse for at sige godnat. „I morgen skal du tage en Guds profet i hånden og sige goddag til ham," sagde hun. „Det er et meget stort privilegium! Jeg er sikker på, at du er blevet bedt om at fremsige digtet på grund af din store tro."

Jeg var glad, fordi det var mørkt i værelset, så min mor ikke kunne se, hvor fortvivlet jeg var. I samme øjeblik hun var gået, bad jeg, ja, jeg tryglede min himmelske Fader om at tilgive mig mine synder og hjælpe mig til at være værdig til at møde profeten. Min mor tilbragte halvdelen af natten ved sin symaskine for at sy en pæn, ny kjole færdig til mig, så jeg kunne få den på. Normalt ville jeg have været henrykt over det, men det var jeg ikke nu. Jeg havde på fornemmelsen, at profeten ville kunne se ind i mit hjerte, og at han kunne se mine synder, og hvor svag jeg var.

Den næste dag i skolen var som et mareridt. Hver gang jeg så på det store ur på væggen, blev jeg panikslagen ved tanken om, hvor lidt tid jeg havde til at omvende mig fra alt det, som jeg gjorde forkert! Jeg var så stille, at mine skolekammerater troede, at jeg var syg. Jeg foretrak at lade dem tro det fremfor at fortælle dem min hemmelighed.

Endelig var tiden inde. Da præsident Grant var budt velkommen, skulle jeg give ham en stor buket langstilkede roser og fremsige digtet, som en tolk skulle oversætte.

Det var som om at gulvet var ved at glide væk under mig, da jeg gik hen imod præsident Grant. Jeg bad for hvert åndedræt. Nu havde jeg ingen anden udvej end at fortsætte.

Da præsident Grant så mig, rejste han sig fra sin stol. Han virkede så høj som et bjerg. Hans venlige øjne så dybt ind i mine, da han strakte sine arme ud og trak mig hen til sig. Hele min krop stivnede og buketten faldt på gulvet. Præsident Grant bøjede sig ned og tog roserne op til mig. Så gav han mig et knus, strøg mig over håret og ventede tålmodigt, til jeg var parat til at begynde.

Pludselig var al min frygt borte, og jeg følte en ubeskrivelig lykke. Jeg havde altid forestillet mig min Fader i Himlen som kærlig, god og medfølende; og hans profet havde naturligvis disse samme egenskaber, som jeg holdt så meget af. Fra da af vidste jeg, at jeg altid ville kunne genkende en sand profet på den kærlige omsorg, han viser for vor himmelske Faders børn. □

Carla Sansom er free-lance skribent og tilhører Westlake Village ward, Newbury Park stav i Californien.

Og Potifars hustru greb fat i Josefs „kappe og sagde: ‚Kom og lig hos mig!' Men han lod kappen blive i hendes hånd og flygtede ud af huset" (1 Mosebog 39:11-12).

Del Parson

Elizabeth Cottrell

ET MEGET VIGITGT SKRIFTSTED

Det var en smuk septemberdag, hvor solen skinnede varmt. Skoleåret var kun lige begyndt, men jeg var allerede ivrig efter for bestandigt at slutte både gymnasiet og seminar.

„Og dette skriftsted ønsker jeg, at I skal markere med en stjerne," sagde bror Eliason, der var min seminarlærer.

Det står i 1 Mosebog 39:11. Jeg afmærkede det automatisk, med vægten på „. . . hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud!" Vi gik videre til vers 12 og afmærkede „. . . flygtede ud af huset". Så tegnede jeg en stjerne i margenen, hvilket var bror Eliasons mærke for et „meget vigtigt skriftsted".

Han fortalte os, hvilken situation Josef befandt sig i, og hvor meget styrke det krævede af ham at flygte fra Potifars hustru. Josef vidste, at han befandt sig i én af de situationer, hvor han i forvejen havde truffet sin beslutning. Derpå sagde bror Eliason: „Hvis I hele jeres liv blot vil huske ét skriftsted, så er dette skriftstedet."

Dagen var snart ovre, og det samme var ugen, måneden og året. Jeg havde planer om at læse videre, men mine planer blev drastisk ændret, da min mor fik at vide, at hun havde kræft. Jeg flyttede med hende og min stedfar til en lille lejlighed i nærheden af det hospital, hvor hun kunne få den nødvendige behandling.

Min stedfar og jeg skiftedes til at køre min mor til hospitalet. Hun blev forfærdelig syg af behandlingerne, og det varede ikke længe, før hun havde mistet alt håret. Hun havde ellers været en stærk kvinde, som havde overlevet sin første mands død samt problemerne med at bringe to familier sammen, da hun giftede sig med min stedfar – så det var meget deprimerende for mig at se hende så svag.

Jeg meldte mig på et kursus i nærheden for at komme hjemmefra, og det var der, at jeg mødte Ron. Han var den ven, som jeg trængte til, og det varede ikke længe, før vi tilbragte al vores tid sammen. Han var ældre, og selv om han aldrig havde været gift, havde han en flot bil, et hus og en båd. Han var ikke medlem af Kirken.

Det var nemt for mig at glemme de hjemlige problemer, når jeg var sammen med ham, fordi vi havde det så dejligt sammen. Han gik endog jævnligt i kirke sammen med mig. Men det varede ikke længe, før han foreslog, at vi også tilbragte natten sammen, for det var på den måde hans forhold normalt udviklede sig. Jeg fortalte ham gentagne gange, at min religiøse overbevisning var imod noget sådant, men han gav ikke op.

Jeg havde brug for en ven, men det var forkert af mig, at blive ved med at komme sammen med ham. Samtidig begyndte jeg at blive svag, skønt jeg vidste, at det var forkert af mig, at komme sammen med ham. Jeg var svag og sårbar, og det blev stadig lettere for mig at ignorere Ånden.

Så en aften, på et af mine svageste tidspunkter, begyndte jeg at efterrationalisere. Jeg mente, at Ron elskede mig, og jeg vidste, at han kunne tage sig godt af mig. Jeg følte mig pludselig så tryg i hans arme. Men så hørte jeg en stemme indvendigt, der sagde til mig: „. . . flygtede ud af huset." Det undrede mig, at jeg kunne huske denne sætning efter al den tid. Det var som om, at stemmen lød endnu højere: „. . . flygt ud af huset." Uden tanke for noget andet flygtede jeg bogstavelig talt ud af værelset – væk fra situationen.

Da jeg kunne tænke klart igen, kunne jeg se, hvor nær jeg havde været ved at gøre en fejltagelse, som kunne have ændret min tilværelse for bestandigt. Jeg kunne se, hvordan Satan benyttede sig af mine følelser til at forvirre min dømmekraft, og jeg opdagede, hvordan et skriftsted havde reddet mig.

Jeg spekulerer ofte på, om bror Eliason vidste, hvilken virkning den undervisning han gav os denne almindelige efterårsdag, ville få. Jeg er taknemmelig for ham og for min himmelske Fader såvel som for min jordiske far, som elsker mig højere end Ron gjorde. Og jeg er taknemmelig for skrifterne – især dette ene skriftsted, som jeg huskede så godt. □

Nogle vismænd fra Østerland fulgte en stjerne, og de spurgte: „Hvor er jødernes nyfødte konge?" Og stjernen gik foran dem, indtil den stod over det sted, hvor barnet var, og de fyldtes med en meget stor glæde.
Og de gik ind i huset og så barnet med dets moder Maria; da faldt de ned og tilbad det og bragte det gaver.

(Se Mattæus 2:1-12)